Stiftsbladet

Folkekirken | Roskilde Stift | nr. 5 august 2020 | 71. årgang

TEMA

VALG I VENTE
FOKUS PÅ MENIGHEDSRÅDENE

Tusindvis af talenter

Danmarks yngste menighedsrådsmedlem

Konfirmandtræf - Festen, der begynder i kulissen

TUSINDVIS AF TALENTER

Tekst: Peter Fischer-Møller, biskop

I Danmark har folkekirken i mere end 100 år haft sit eget lokale demokrati, hvor folkekirkens medlemmer vælger, hvem der skal repræsentere dem og tage ansvar for kirkens liv og vækst. Tusindvis af folkekirkemedlemmer har gennem årene generøst stillet deres tid og kræfter, deres talenter, til rådighed for menighedsrådsarbejdet.

Jeg havde det privilegium at arbejde sammen med nogle håndfulde af dem i de år, jeg var præst og provst på Midtsjælland. Der var fx Erik Nielsen, der var formand, som nåede at holde 45 års jubilæum som menighedsrådsmedlem, og som fik en fortjenstmedalje af dronningen for indsatsen. Og der var Karl Petersen, som var kasserer, og som ved alle menighedsrådsmøder kom bærende på hele regnskabet og alle bilagene i et par frugtkasser. Han havde det lidt svært med EDB og de nye regnskabssystemer, men hans regnskaber stemte, og han elskede sin kirke. Og så var der husmandskonen Anne, som var utrolig belæst, som elskede at synge med på salmerne, ofte havde en klog bemærkning til præstens prædiken, og som bagte de mest fantastiske boller til præstegårdseftermiddagene.

Efter at jeg blev biskop, har jeg lært rigtig mange og meget forskellige menighedsrådsmedlemmer at kende. Der er virkelig talenter af mange slags. Og det er der brug for i en mangfoldig folkekirke som vores.

Det er i år fjerde gang, mens jeg har været her i Roskilde, at vi skal ud at finde kandidater til menighedsrådene. Menighedsrådsmedlemmer, som skal være med til "at skabe gode vilkår for den kristne menigheds liv og vækst."

De valgte menighedsrådsmedlemmer skal sammen med præsterne og de kirkeligt ansatte være med til at udfolde folkekirkens målsætning om "at forkynde Jesus Kristus som hele verdens frelser gennem gudstjeneste, mission, diakoni og undervisning." I det arbejde er der brug for mange forskellige talenter – eller "kompetencer", som vi taler så meget om i dag.

Synliggørelse af kirken anno 2020 kræver mennesker, der ved noget om kommunikation og sociale medier, men også folk der formår at samarbejde med kommune, foreningsliv og institutioner. Der er brug for folk, som er engageret i sociale spørgsmål og arbejdet med ældre, med undervisning og arbejde med børn/unge, og folk der har lyst til at engagere sig i religionsmøde og migrantarbejde. Menighedsrådene nyder godt af medlemmer med særlig viden om og interesse for historie og traditioner, ritualer og musik. Og så skal vi ikke glemme, at det fortsat værdsættes, hvis der er nogle m/k som har talent for at bage og lave mad til mange.

For at kirkelivet for alvor skal kunne udfolde sig, skal rammerne være på plads. Derfor er det en helt afgørende del af menighedsrådets arbejde at vælge og lede kirkens ansatte, at tage ansvar for bygninger, kirkegårde, landbrugs- og skovområder og den rige kulturarv, der hører kirken til. Hvis det skal lykkes, er der brug for mennesker, som kan administrere, læse lovgivning og forvalte en ret stor økonomi. Der er brug for menighedsrådsmedlemmer, der ved noget om at lede både ansatte og frivillige. Kompetencer inden for håndværk eller landbrug er heller ikke af vejen. Og så er der brug både for folk, der kender sognet som sin bukselomme, og for tilflyttere, der kan bringe nye ideer og spørgsmål til.

Så kom og vær med – med alt det der er dig – og oplev, at menighedsrådet er en helt utrolig læreplads. Faglige kurser og netværk, spændende arbejdsopgaver og masser af samarbejde gør, at man har endnu flere kompetencer, når man træder ud af rådet, end da man kom ind.

I kirken taler vi om menneskers talenter, som udfolder sig, når de bliver investeret, og om at man ikke skal sætte sit lys under en skæppe, men lade det brænde for verden. Så stil op til menighedsrådet med alt det du kan og lær en masse mere. Jeg ser frem til at møde dig et sted i Roskilde.

Og til dig, der har siddet i menighedsrådet i en årrække vil jeg sige: 1000 tak for indsatsen. Jeg håber, at du fortsat vil stille dine talenter til rådighed som kirkegænger eller som frivillig. Der er plads til og brug for os alle sammen i den mangfoldige folkekirke.

TEMA:
VÆLG I VENTE - FOKUS PÅ MENIGHEDSRÅDENE

Vær tålmodig, vær velforberedt 4
Menighedsrådsvalget 2020 6
Voxpop I 7
Vigtigt med personlig opfordring til at træde ind i menighedsrådet! 8
Fra EU-Parlamentet til menighedsrådet 10
Voxpop II 13
Da to sogne blev til et 14
Her er Danmarks yngste menighedsrådsmedlem ... 16
Hvis vi tror på, at det, vi laver i kirken er værdifuldt 18
Kursus: Ind i Bibelens bøger 21

KONFIRMANDTRÆF

Festen, der begynder i kulissen 22

GANG I KIRKELIVET – LIV I KIRKEGANGEN

Drive-in i pinsen 30
Sing along-gudstjeneste var en stor succes 32
Guds nærvær gennem dans 33
De 17 verdensmål i Hundige 34
Medvandring - gåtur til eftertanke 36
Jesus Christ Superstar 50 år 37
Skabelsestidsgudstjeneste i domkirken 38
Temadag om diakoni ..... bagside

STIFTSBLADET, AUGUST 2020

Udgiver:
Roskilde Stift
Palæet, Stændertorvet 3A,
4000 Roskilde.
Tlf. 4638 1920
www.roskildestift.dk.

Følg Roskilde Stift på Facebook:
www.facebook.com/roskildestift

Ansvarshavende redaktør:
Otto Lundgaard
tlf. 4033 2127
e-mail: nol@km.dk

Journalist:
Rasmus Birkerod
tlf. 3027 2319
e-mail: rabi@km.dk

Fotos: Christina Molbech, Christer Holte, Rasmus Birkerod og Otto Lundgaard

Forsidebillede:
Christina Molbech

Korrektur: Lisbeth Grønberg
Layout: Itkin grafisk/itkin.dk

Tryk: KLS PurePrint A/S
Papir: Pureprint Uncoated

Oplag: 2.700

Næste nummer af Stiftsbladet udkommer primo oktober 2020
Tema: Det onde
Deadline: 20. august

CERTIFIED cradle to cradle SILVER
PurePrint® by KLS
Produceret 100 % bionedbrydeligt af KLS PurePrint A/S

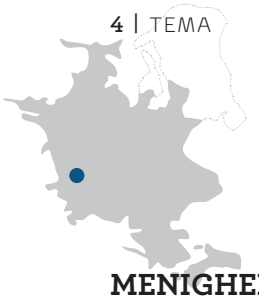

MENIGHEDSRÅDSMEDLEMS VIGTIGSTE RÅD TIL NYE MEDLEMMER:

"Vær tålmodig, vær velforberedt"

Anne Gro Hansen fra Sct. Peders sogn i Slagelse er klar til at tage fat på sin tredje periode som menighedsrådsmedlem. Hun har tidligere deltaget i meget bestyrelsesarbejde, men intet har været så stor en opgave som at sidde i menighedsrådet, siger hun.

Tekst og fotos: Rasmus Birkerod

I en oase midt i **Slagelses midtby** bor en af menighedsrådenes stilfærdige ildsjæle. Her er det gamle børnehjem omdannet til moderne andelsboliger med tilhørende små haver.

Anne Gro Hansen tager imod ved hoveddøren mellem blomsterkrukker, ældre sommerfuglebuske og et enkelt frugtbærende figentræ. Hun byder velkommen med kildevand og udskårne æblestykker. Nul kaffe. Den tidligere sygeplejerske har fået sin ration her i livet, lader hun forstå. Kaffemaskinen røg ud for godt 10 år siden, og siden har hun ikke rørt den slags – heller ikke på menighedsrådsmøderne.

- Hvis de er søde ved mig, så har de husket at koge lidt vand. Så tager jeg mit eget tebrev med, fortæller Anne Gro Hansen.

Hendes professionelle karriere har haft "omsorg" som rettesnor. Der står sygeplejerske, pædagog og diakon på hendes CV. De sidste 12 år som selvstændig, hvor hendes fokus var at få særligt udfordrede langtidsledige tilbage på arbejdsmarkedet.

Hele livet er hun kommet i kirken – de seneste 8 år på en helt ny måde.

For Anne Gro Hansen er eksemplet på et menneske, der har valgt at lægge en stor del af sit liv i et menighedsråd. Med alt hvad det indebærer af udfordringer, bøvl, fællesskab, glæde og krav om tålmodighed.

Tidskrævende

Når hun ser tilbage på de to første perioder i menighedsrådet, så har navnlig en omstændighed overrasket hende.

- Jeg undervurderede nok arbejdet. Jeg har tidligere deltaget i meget bestyrelsesarbejde, men intet har været så stor en opgave som at sidde i menighedsrådet, fastslår hun.

Anne Gro Hansen mener, at det vigtigt at være helt ærlig omkring, hvad det indebærer at sidde i menighedsrådet. Selv blev hun overrasket, da hun tog fat på sin første periode i 2012.

- Jeg troede det bare var et møde om måneden. Men arbejdet ligger jo mellem møderne. Vi har ni udvalg i menighedsrådet, og hvis ikke alle deltager i 1-2 udvalg, så hænger det ikke sammen, slår hun fast.

Læring

Nok har Anne Gro Hansen haft mere travlt med menighedsrådsarbejdet, end hun havde forestillet sig. Men hun har også lært mere end forventet. Hun har fået indsigt i alt om rekruttering, budgetter, regnskab, drift, vedligeholdelse og bygningsprocesser. Og med en mild latter lader hun forstå, at hun nu

FAKTABOKS

Anne Gro Hansens 5 gode grunde til at være frivillig:

1. Du har noget aktivt at lave - og kommer ud ad døren.
2. Du bliver en del af et nyt fællesskab.
3. Du lærer nye ting og udfordrer hjernen.
4. Du oplever, at du er med til at gøre en forskel for andre.
5. Din mentale sundhed styrkes.

Kilde: Sjællandske, februar 2020.

også ved, hvad ord som faskine og lunker betyder – for slet ikke at tale om betydningen af god fugemasse.

Men på det personlige plan har hun lært, at særligt to egenskaber er væsentlige i menighedsrådsarbejde: *Vær tålmodig og vær forberedt.*

Hun peger på et eksempel.

- I begyndelsen overså jeg simpelthen noget væsentligt. Jeg kom frimodigt med meninger og forslag på menighedsrådsmøderne, indtil det endelig gik op for mig, at der er en fast arbejdsgang for den slags. Du kan beskrive dit forslag og sende det senest 10 dage før mødet til formanden. Så bliver forslaget behandlet på forretningsudvalgsmødet og kommer forhåbentlig videre derfra til dagsordenen, som medlemmerne så har mulighed for at læse igennem inden mødet, fortæller Anne Gro Hansen om sin første læring i menighedsrådet.

Når hun ser tilbage, så er det præcis et eksempel på noget, der første gang virker meget langsommeligt, men som alligevel har stor værdi.

- Nogle kalder det besværligt, men det giver grobund for en demokratisk proces, hvor alle menighedsrådsmedlemmer kan tage beslutninger på et oplyst grundlag. Jeg har en mulighed for at påvirke kirkens liv og vækst, men det kræver, at jeg er forberedt, og at jeg er tålmodig, understreger Anne Gro Hansen.

Ledelse

Tålmodighed, forberedelse og tid er uden tvivl også en vigtig faktor for de fleste menighedsråd al den stund, at de har det fælles ledelsesansvar over for kirkens ansatte.
Anne Gro Hansen erkender, at det er et område, der kræver en særlig opmærksomhed.

- Det at være arbejdsgiver for ansatte ved kirken er en udfordring. Menighedsrådet er jo en flok frivillige medarbejdere, der skal varetage ansattes ve og vel. Det betyder for eksempel, at vi skal være meget ajour på lovstoffet hele tiden, siger Anne Gro Hansen og nævner desuden "synlighed" og "tilgængelighed" som vigtige og tidskrævende parametre for, om et menighedsråd løser opgaven godt.

- Det er vigtigt for både sognebørn og kirkens personale, at vi både er synlige og tilgængelige. Jeg synes, det er vigtigt, at vi er tilstede ved gudstjenester og kirkens aktiviteter, så vi er i kontakt med dem, vi løser en opgave for.

Anne Gro Hansen glæder sig til den kommende valgperiode. For nu begynder tålmodigheden at bære frugt.

- Man sår og man høster. Noget af det, jeg har været med til at sætte i gang for lang tid siden, begynder at blive til noget nu. Diakoni, for eksempel. Vi taler mere diakoni i Slagelse nu. Det arbejde vil jeg gerne være med til at fortsætte.

FAKTABOKS

Anne Gro Hansen, menighedsrådsmedlem og kirkeværge, Sct. Peders Sogn:

1975: Uddannet sygeplejerske.

1982: Diakon fra Diakonissestiftelsen.

2002: Pædagog fra Jelling Seminarium

2007: Selvstændig.

2012: Medlem af Sct. Peders sogns menighedsråd.

2018: Pensionist.

Desuden: Tidligere formand for Menighedsplejens bestyrelse.

Menighedsrådsvalg 2020 – *værd at vide*

Hvert fjerde år vælges der menighedsråd, og til efteråret er det igen valgsæson.

Valget sker den 17. november ... men i langt de fleste sogne bliver det afgjort tirsdag den 15. september eller lige deromkring, når der holdes valgforsamling i sognet.

September 2020		Oktober 2
T 1		T 1
O 2		F 2
T 3		L 3
F 4		S 4
L 5		M 5
S 6		T 6
M 7	37	O 7
T 8		T 8
O 9		F 9
T 10		L 10
F 11		S 11
L 12		M 12
S 13		T 13
M 14	38	O 14
T 15	X Valgforsamling	T 15
O 16		F 16
T 17		L 17
F 18		S 18
L 19		M 19
S 20		T 20
M 21	39	O 21
T 22		T 22

Valget i år er det første, hvor den nye valgform bliver taget i anvendelse. Hvordan valget foregår, er der lavet (som sagt: nye) regler for, og dem skulle valgbestyrelsen i dit sogn gerne have styr på – ellers er der assistance at hente, bl.a. i valgvejledningen, der kan hentes på DAP'en.

Menighedsrådet og valgbestyrelsen har en del opgaver at varetage i forbindelse med valget, og de vigtigste fremgår af nedenstående datooversigt.

18. august
Seneste offentlige annoncering af valgforsamling i trykte eller digitale udgaver af lokalaviser.

21. august
Seneste afholdelse af orienteringsmøde forud for valget.

15. september
VALGFORSAMLING i sognet, dog kan flersognspastorater afholde valgforsamling i dagene den 15.-20. september.

På valgforsamlingen afholdes valget til menighedsrådet i langt de fleste sogne, for det er her, kandidaterne bliver opstillet og valgt ved skriftlig afstemning blandt de fremmødte. Afstemningens resultat afgør, hvem der er valgt til det nye menighedsråd.

Reglerne gør det muligt, at der inden for en periode på fire uger efter valgforsamlingen kan udløses et afstemningsvalg ved, at der bliver indleveret en eller flere lister med kandidater og stillere. I disse tilfælde gennemføres et afstemningsvalg til november.

13. oktober
Frist for indlevering af kandidatlister, der medfører afstemningsvalg.

27. oktober
Frist for aflysning af afstemningsvalg, hvis der kun findes én gyldig kandidatliste.

17. november
Eventuelt afstemningsvalg.

24. november
Frist for indsendelse til biskoppen med klage over menighedsrådsvalget.

28. november
Sidste frist for afholdelse af konstituerende møde i det nyvalgte og nytiltrådte menighedsråd.

29. november
Første søndag i advent, første dag i det nye kirkeår, første dag i det nye menighedsråds arbejdsperiode. Navnene på det nye råds medlemmer læses op under meddelelserne ved søndagens gudstjeneste.

Vox-pops

Det årlige landemode blev traditionen tro indledt med en festgudstjeneste i domkirken. Vi var blevet varslet om, at også denne gudstjeneste stod i corona-tidens tegn; det havde dog ikke afholdt flere fra at møde op, og der var plads til alle. 2020 er valgår, så Stiftsbladet tog imod og spurgte kirkegængerne, hvad det har givet dem at være med i menighedsrådsarbejdet.

SVEN-ERIK WÖHLK
Jorløse menighedsråd, *næstformand*

Jeg kom ind i menighedsrådet ved valget i 1999. Inden da havde jeg i otte år siddet i Hjembæk menighedsråd. Så det er blevet til nogle år.

Hvad har det givet dig at sidde med i menighedsrådet?

Masser af oplevelser. Det vil være meget vidtløftigt at fortælle om, men personligt synes jeg, at nogle af de største og skønneste oplevelser har været, når vi har haft præstevalg. Det sammenhold mellem flere menighedsråd i et pastorat, der bliver i forbindelse med et præstevalg, det er guld værd. Sidst, vi havde det, er ca. syv år siden. Da valgte vi ikke mindre end tre præster. Hele Hvidebæk kommune, som det hed i gamle dage, blev lagt sammen til ét pastorat med to og en halv præst.

Det fungerer rimelig godt, synes jeg. Der kan jo være nogle gnidninger ind imellem, og det skal der da også være.

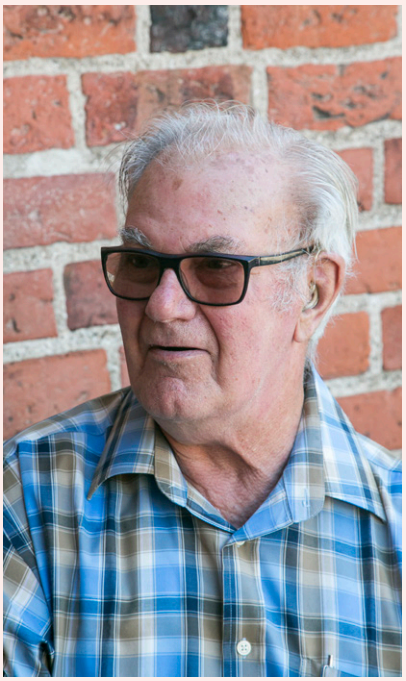

BODIL HANSEN
Allerslev menighedsråd

Jeg sad første gang i menighedsrådet i 12 år. Så gik jeg ud, fordi jeg syntes, jeg var blevet for gammel, og blev førstesuppleant; men så var der én i menighedsrådet, som for seks år siden mistede sin kone og fandt en sød veninde i Korsør – og så kom jeg ind igen. Men nu går jeg så ud, fordi jeg er blevet 78.

Da jeg mistede min mand, fandt jeg en tryghed ved at deltage i gudstjenesterne, hvor kirken har givet det, man trænger til i en stor sorg. Og så har jeg fundet en ny mand, som også har mistet sin kone.

Hvad har det givet dig at være med i menighedsrådsarbejdet?

Det har givet mig utrolig meget. Jeg synes, det har givet mig visdom. Jeg har været med på Nyborg Strand nogle gange til menighedsrådenes landsmøde. Dette, at vi er så mange menighedsrådsmedlemmer fra hele landet samlet, det har jeg været taknemmelig for. Der har været gode foredrag og været vist en masse, man kan bruge til kirken, købe til kirken, og hvad er nemmere for dem, der arbejder med kirken.

Jeg har været glad for at sidde i rådet, fordi jeg synes, det er både berigende og belærende.

BIRTHE VILHELMSEN
Halskov menighedsråd, *formand*

Jeg har været formand for menighedsrådet i næsten 20 år.

Jeg missede at være med ved landemodegudstjenesten i fjor, så jeg har jo måttet vente i et helt år. Det er højdepunktet på sommerens start, at vi er til landemode. Jeg elsker at komme herind, og man møder jo – for mit vedkommende, som har været med i mange år – så mange af dem, man kender. Hvert år føler jeg, det er spændende og nyt med hensyn til prædikenen og hvem, der prædiker.

Hvad har det givet dig at sidde i menighedsrådet? - eller man nøjes måske ikke med at sidde i rådet?

Uha, nej, det vil jeg love dig for, at man ikke nøjes med. Lige nu er vi ved at skrive stillingsopslag til en ny præst.

Men det har for det første givet mig en masse venner, og det er ikke bare bekendte, men virkelig venskaber, man når at skabe gennem 20 år. Da jeg startede dengang, var jeg på arbejdsmarkedet, og den første periode havde jeg ikke så meget tid, men så blev jeg lige pludselig formand, og så ...

Det giver en glæde at være med og få lov at deltage i alle de ting, der er, men det giver også en forbindelse til andre mennesker. Fx ved alle i Korsør, hvem jeg er, og de ved hvilke arrangementer, vi holder, og som vi gerne vil have mange med til.

PR FOR MENIGHEDSRÅDSVALG DEN 15. SEPTEMBER 2020 OG ORIENTERENDE MØDER DEN 9. JUNI ELLER SENERE.

VIGTIGT MED PERSONLIG OPFORDRING **TIL AT TRÆDE IND I MENIGHEDSRÅDET!**

Det er vigtigt at få etableret en god kommunikation, når der er valg i vente - også til menighedsrådet. I Slagelse provsti har borgerne fået tilsendt en fælles valgavis. Men det er ikke den eneste kommunikation, der gør det, fortæller provst Ulla Thorbjørn Hansen

Tekst: Ulla Thorbjørn Hansen, provst, Slagelse provsti
Modelfoto: Otto Lundgaard

Provstiudvalget i **Slagelse** provsti besluttede tidligt på året at tilbyde at stå for en fælles annoncering af det orienterende møde i maj måned for provstiets mange sogne. For det forekom os at være spild af penge, at alle 27 menighedsråd skulle bruge penge på at annoncere for det samme møde med samme dagsorden. Det var jo et møde, der oprindelig var sat til at finde sted den samme dag på samme tidspunkt i alle sogne.

Vi forestillede os en halvsides annonce, der skulle bringes i den gratis avis, som kommer ud til alle husstande i Slagelse provsti (som falder sammen med Slagelse kommune).

Datoen for det orienterende møde blev som bekendt flyttet til juni måned, og siden er der givet mulighed for at få mødet flyttet til senest engang i august måned. Da jeg næsten samtidig blev kontaktet af bladchef Ole Poulsen fra Sjællandske Medier, der gjorde mig opmærksom på, at det var muligt for os at få en avis med som et indstik i Ugenyt for en pris, der var kun tre gange så dyr som en halvsides-annonce, skrev jeg ud til alle 27 menighedsrådsformænd i provstiet, for at høre, om de ville være med til at betale for en sådan avis (på enten 4 sider eller 8 sider), hvor der ville være plads til at skrive lidt mere om menighedsrådsarbejdet – og hvad det vil sige at være menighedsrådsmedlem. Vi besluttede at begynde med en avis på fire sider.

Et lille redaktionsudvalg blev nedsat, og vi modtog indlæg fra flere af sognene til vores fælles avis. Det viste sig hurtigt, at der var alt for meget stof til en firesiders avis, så vi har nu lagt avisen + et tillæg til avisen på provstiets hjemmeside, hvor man kan læse det hele – også dét, der er blevet skåret fra (se: www.slagelseprovsti.dk).

> *Det er ofte dem, der er aktive i forvejen i foreningsarbejde, politisk arbejde eller socialt arbejde, der gerne træder til i et menighedsråd, når der er brug for det.*

Valgavis styrker "vi-tænkningen" i provstiet

Hvor mange læser en sådan avis, når det kommer til stykket? Det vides ikke – men avisen er også gjort tilgængelig på nettet.

Det er vores håb, at langt de fleste i provstiet efterhånden er blevet gjort opmærksom på, at der sker noget i kirken i denne tid, at det er valgår, og at de ikke skal blive overraskede, hvis der pludselig er nogle fra menighedsrådet i deres lokale sognekirke, der prikker dem på skulderen og spørger, om de ikke kunne tænke sig at sidde med i menighedsrådet og gøre en frivillig indsats i kirken.

Samtidig er det også vores håb, at alle i kommunen efterhånden bliver opmærksomme på provstiets hjemmeside, hvor man med et enkelt klik kan se, hvornår der er gudstjenester i de forskellige kirker, og hvornår der inviteres til koncerter, møder m.v. – bl.a. orienterende møder og menighedsrådsvalget den 15. september.

Slagelse provsti har en vision, der går ud på at styrke "vi-tænkningen" i provstiet – og valg-avisen sammen med provstiets hjemmeside er med til at styrke denne vision.

Spørgsmål om kandidatvillighed – vigtigt med personlig opfordring!

En undersøgelse lavet i 2017 af Steen Marqvard Rasmussen, sociologisk vidensmedarbejder i Folkekirkens Uddannelses- og Videnscenter, viser, at der er rigtig mange, der vil være villige til at træde ind i et menighedsråd, hvis de blot bliver spurgt om det, ja faktisk viser undersøgelsen, at der er tale om 280.000. Selvom tallet er højt sat, så er der langt ned til de omtrent 13.000, som er det antal menighedsrådsmedlemmer, der er brug for på landsplan.

Men det er vel at mærke ikke lige meget, hvem der spørger. Det viser sig at opfordringerne fra én i lokalsamfundet har størst chance for at få en positiv respons, hvorefter følger opfordringen fra en ven, mens opfordringer fra sognepræsten har den laveste effekt.

Det er ofte dem, der er aktive i forvejen i foreningsarbejde, politisk arbejde eller socialt arbejde, der gerne træder til i et menighedsråd, når der er brug for det. Undersøgelsen viser også, at der er nogle, der altid helst træder til i sidste øjeblik – der er tale om de såkaldt "sidste-øjebliks-kandidater". Det er dem, der den 15. september dukker op til valgmødet af nysgerrighed og interesse – og måske på opfordring fra en nabo eller en god ven siger ja til at lade sig stille op.

Valgavisen og andre annoncer alene gør det med andre ord ikke – der skal som regel en personlig opfordring til!

FRA EUROPA-PARLAMENTET TIL MENIGHEDS-RÅDET

- For mig har det altid betydet meget at være tæt knyttet til kirken og være med til at udvikle det lokale kirkeliv, siger Anne E. Jensen, der er medlem i menighedsrådet i Vor Frue sogn i Kalundborg og tidligere har siddet i Europa-Parlamentet for partiet Venstre.

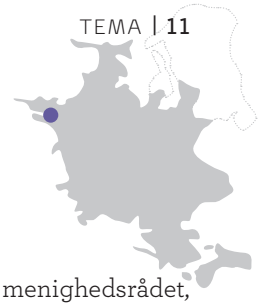

Det må være en del af politikerens DNA at trives i et miljø, hvor man er uenige. Alligevel siger den tidligere toppolitiker Anne E. Jensen fra Kalundborg følgende:
- Et menighedsråd, der ikke er enige, er ikke et rart sted at være. Det er ubehageligt.

Stiftsbladet har besøgt hende til en samtale om forskelle og ligheder mellem arbejdet i Europa-Parlamentet og det lokale menighedsråd.

Tekst og fotos: Rasmus Birkerod

Anne E. Jensen bruger en væsentlig del af sit liv midt på demokratiets spilleplade.

Hun er formand for Danske Sømands- og Udlandskirker (DSUK). Hun er formand for et af landets største forsyningsselskaber, Kalundborg Forsyning. Hun sidder i bestyrelsen i Kalundborg Havn. Og så har hun opgaver for Europa-Kommissionen som koordinator for EU-transportkorridoren, der løber fra de polske havne til Adriaterhavet.

- Jo, der er nok at se til, smiler hun og nikker hen mod en af stuerne i sit hjem i **Kalundborg**, der er indrettet til kontor.

Anne E. Jensen lever som politiker et liv dér, hvor meninger brydes. Hun sad i 15 år i Europa-Parlamentet for Venstre, og hun har siddet i Kalundborg Byråd siden 2009. Derfor er det i grunden overraskende at høre hende sige dette om sit arbejde i byens menighedsråd i Vor Frue sogn:

- Et menighedsråd, der ikke er enige, er ikke et rart sted at være.

Hun siger det bestemt og alvorligt, mens øjenbrynene rykker et stykke længere op i panden. Hun mener det tydeligvis. Spillereglerne er tydeligvis nogle andre her. I menighedsrådet må man snakke sig frem til løsninger fremfor at stemme sig frem til dem, forstår man på hende.

> *"Det er en af kirkens væsentlige opgaver. At vi som kirke er et centrum for et sted, der holder øje med hinanden på en måde, der går ud over det institutionelle.*

Konsensus påkrævet

- I menighedsrådet er det i højere grad vigtigt, at vi kan tale os ind på hinanden. Det er afgørende, at man har viljen til at tale sig til rette, for ellers kan det blive meget ubehageligt, siger hun og sætter ord på forskellen fra sit arbejde i Europa-Parlamentet.

- I parlamentet kunne vi sige, at den og den gruppe politikere kan det ikke betale sig at snakke med eller lytte på, fordi de er for langt ude. Og i sidste ende stemmer vi jo bare om det. Den går ikke i menighedsrådet, mener Anne E. Jensen.

Hvorfor ikke?

- Fordi så løber man en risiko for, at folk taler bag om ryggen på hinanden, og det duer ikke i et menighedsråd, hvor det er så lokalt, og vi er så tæt på hinanden. Betyder det så, at det går ud over vores evne til at være handlekraftige nok, hvis vi alle skal være enige? Måske. Men det er en del af kirken, at vi skal finde hinanden, siger Anne E. Jensen.

Hun bliver bakket op af et tidligere menighedsrådsmedlem, der har taget turen den anden vej. Gårdejer Asger Christensen sad i menighedsrådet i Jordrup ved Kolding, indtil han med over 31.000 stemmer blev valgt til Europa-Parlamentet i Bruxelles.

- Jeg er enig i, at det er forfærdeligt, hvis der er en fraktion i et menighedsråd. Her skal man søge konsensus uden afstemning. I de seks år, jeg var formand, har vi aldrig haft afstemning, siger Asger Christensen fra sin telefon i Belgien og medgiver, at det er en af de store forskelle fra arbejdet i Bruxelles.

- I parlamentet er vi selvfølgelig nødt til at stemme. Dér kan vi jo ikke sidde og tale os til rette alle 751 medlemmer.

Fællestræk

Både Anne E. Jensen og Asger Christensen er dog enige om, at der også er visse fællestræk ved at arbejde med lokalt perspektiv i menighedsrådet og internationalt perspektiv i Europa-Parlamentet.

Anne E. Jensen leverede kort før sin afsked med Bruxelles i 2014 et tilbageblik i Magasinet Europa på sine 15 år i parlamentet. Her skrev hun følgende om sit arbejde:

- Det kræver tid og tålmodighed, men så kan man også levere resultater.

Det samme gælder i menighedsrådet, siger hun i dag.

- Du kan sige, at tid og tålmodighed skal til for at lykkes begge steder. Nogle af de beslutninger, man træffer i et menighedsråd, kan være lang tid undervejs, og nogle gange er det jo faktisk også store beslutninger, som rækker langt ind i fremtiden. Hvis man for eksempel får lavet et modernistisk alterbillede, så kan det være jo ret gennemgribende for kirken, hvis man om 10 år ikke kan holde ud af kigge på det.

Asger Christensen peger også på et helt grundlæggende forhold, hvor menighedsrådsarbejdet og parlamentsarbejdet har noget til fælles:

- Det handler om mennesker og tilgængelighed begge steder. Det handler om relationer og netværk. Som EU-parlamentarikere er vi ikke længere væk end et telefonopkald. Det sker ugentligt, at jeg bliver ringet op af folk, der gerne vil have mig til at undersøge en given sag. Sådan er det jo også i menighedsrådet. Vi er begge steder borgerens eller sognebarnets forlængede arm. Derfor er tilgængelighed begge steder fuldstændig central, og derfor er min telefon åben 24/7. Det var den også, da jeg sad i menighedsrådet.

Men der er en klar forskel angående det relationelle, mener Anne E. Jensen.

- Selvom man i Europa-Parlamentet bruger meget tid sammen med sine kollegaer, så er det hele mere nært her i Kalundborg, fordi vi i menighedsrådet arbejder med folk, man også kender fra andre sammenhænge. I Europa-Parlamentet er relationerne jo mere professionelle, og det er helt afgørende for, at du kan få indflydelse. For dér er du ingenting alene. Du skal have de rigtige kontakter, og alt det skal bygges op, siger hun.

FAKTABOKS

Et bibelcitat, der betyder noget særligt for Anne E. Jensen

For enhver, der ophøjer sig, skal selv ydmyges, og enhver, der ydmyger sig selv, skal ophøjes.

Lukasevangeliet, kapitel 14.

Nærhed

Begge er enige om, at menighedsrådsarbejdet er meningsfuldt på en helt anden måde end arbejdet i EU.

- Det betyder meget i alderdommen, at der er nogen andre, der holder ved. Det er en af kirkens væsentlige opgaver. At vi som kirke er et centrum for et sted, der holder øje med hinanden på en måde, der går ud over det institutionelle. Vi bekymrer os om hinanden og lægger helt enkelt mærke til, hvis der er nogen, vi ikke har set i lang tid. Så giver det jo mening at tage kontakt til vedkommende, for at høre om alt er vel. Vi er med til at skabe et fællesskab i det nære, siger Anne E. Jensen.

Lige præcis den del savner gårdejer Asger Christensen, udbryder han i telefonen, inden han er på vej ind til et nyt møde i EU's landbrugsudvalg i Bruxelles.

- Det nære det savner jeg. Bare sådan noget som at starte et møde med en sang. Det sætter jo en rigtig god stemning fra start. Men det er jo ikke lige noget, vi gør i Europa-Parlamentet.

- Den vigtigste egenskab ved et menighedsrådsmedlem er, at man har interesse for kirken. Det kan lyde helt banalt, men det er det faktisk, siger Anne E. Jensen.

FAKTABOKS

Udpluk fra Anne E. Jensens CV

- Cheføkonom i Unibank 1985-1994
- Direktør i Dansk Arbejdsgiverforening 1994-1996
- Chefredaktør på Berlingske Tidende 1996-1998
- Medlem af Europa-Parlamentet (V) 1999-2014.

Vox-pops

Landemodegudstjenesten ville ikke være den samme, hvis ikke de mange menighedsrådsmedlemmer og præster fra hele stiftet mødte op. Stiftsbladet tog imod og spurgte til, hvad det giver og har givet de mange valgte medlemmer at være med i menighedsrådet. Det kom der en del interessante svar på. Læs med og tænk over, hvad du selv ville svare, hvis du blev stillet spørgsmålet.

GITTE PLØGER
Raklev menighedsråd, *formand*
Jeg har siddet i menighedsrådet i snart otte år.

Hvad har det givet dig at sidde i menighedsrådet?
Det har givet mig rigtig meget arbejde, men også et interessant arbejde. Vi er så heldige at være i et stort sogn, så vi er ti i menighedsrådet og har to præster. I den tid, jeg har siddet, har vi fået fire messehageler indviet, som Maja Lisa Engelhardt har tegnet og designet; hun er barnefødt i sognet. For tiden er vi ved at få lavet forplads omkring vores sognehus, og det har vi arbejdet på i seks år, går i gang nu og bliver færdige til august.

Tager du fire år til?
Det gør jeg!

ERIK LARSEN
Vor Frue-Vindinge menighedsråd, *formand*
Jeg har siddet i menighedsrådet og været formand i alle 12 år.

Hvad har det givet dig at være med i menighedsrådet?
Det har da givet mig meget og på alle mulige områder. Nu var jeg officer i forsvaret og forlod det som 60-årig for 15 år siden, og alt det, jeg har lært i forsvaret om personaleledelse og alt det praktiske og sådan noget, det har jeg så kunnet tage med over i menighedsrådsarbejdet. Det er vigtigt, for det er jo meget af det, vi slås med i arbejdsgiverrollen.

Men det har været meget givtigt, vil jeg sige. Vi har bygget ny sognegård, så jeg fik faktisk brugt al min fritid som pensionist til at gå og følge med i håndværkernes arbejde i det halvandet til to år, hvor vi byggede.

FLEMMING BLARKE
Vor Frue menighedsråd, Kalundborg
Jeg har siddet i menighedsrådet i efterhånden 20 år.

Hvad har det givet dig at sidde med i menighedsrådet?
Det har givet mig utrolig meget. Jeg er ikke et dybt troende menneske, men jeg er et kristent menneske, som gerne vil åbne kirken noget mere for mennesker, som måske er bange for at gå over dørtrinnet til kirken og fornemme kirkens budskab og det at være med i det store fællesskab, der er i forbindelse med at være en del af kirkens liv.

Og at være med til at sætte nogle fingeraftryk på, hvor vigtigt det er, at vi alle sammen – høj som lav, rig som fattig – kan være en del af det store fællesskab og alle de arrangementer, vi nu kan afholde.

Hvad har det givet DIG at sidde i menighedsrådet?
Alle medlemmer af menighedsrådet har afgivet erklæring på ære og samvittighed om at ville udføre det dem betroede erhverv i troskab mod den danske evangelisk-lutherske folkekirke, så at den kan byde gode vilkår for den kristne menigheds liv og vækst, jf. § 7 i Lov om Menighedsråd.

Godt arbejde og samarbejde har det imidlertid med at kaste mere af sig end de resultater, der arbejdes for. Flere af de menighedsrådsmedlemmer, vi talte med ved landemodet, gav udtryk for deres taknemmelighed for et givende samvær, brug af kompetencer, spændende opgaver og projekter, valg af præster og selv venskaber, da vi bad dem fortælle om, hvad deres år i menighedsrådet også har givet dem.

Måske også I – næste gang, I mødes i kirken og til rådsmøderne hjemme i sognet – kunne stille jer selv og hinanden det samme spørgsmål og bruge de gode svar, der kommer ud af det, når der i efteråret skal være valg til menighedsrådet, genvalg såvel som nyvalg.

God fornøjelse - og godt valg!

DA TO SOGNE BLEV TIL ÉT ...

Tekst og fotos: Mette Marbæk Johansen, sognepræst, Haraldsted og Allindemagle pastorat

I et lille landsogn på Midtsjælland har kirken sin centrale plads. Folkeskolen er nedlukket, i stedet er kommet en velkørende friskole. Der er en velfungerende idrætsforening, lokalråd og forsamlingshus. Og iblandt disse institutioner og foreninger har kirken sin tydelige og anerkendte rolle; der er menighed, der møder op til de kirkelige arrangementer, kirkebladet er en af hovedkilderne til kommunikation for hele lokalområdet, og skolens børn og forældre møder glade og gerne op til julens skoleafslutninger. Der er en fin lokalforankring.

Alligevel har der ved hvert menighedsrådsvalg været en spænding; mon vi kunne få kandidater nok?!

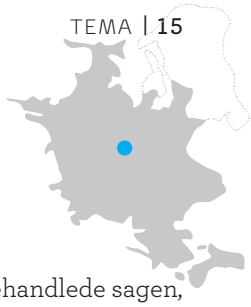

Efter menighedsrådsvalget i 2016 stod det så klart: i bund og grund havde vi interesserede kandidater, men kravet om en bestemt fordeling mellem de to sogne spændte ben. Fordelingen måtte det siddende menighedsråd for så vidt selv bestemme, men minimum én kandidat pr. sogn skulle være repræsenteret og dertil helst et par suppleanter. Og det lille annekssogn, Allindemagle, havde i disse år svært ved at mønstre kandidater.

Forudsætningerne var på plads

Menighedsrådene i de to sogne **Haraldsted og Allindemagle** var allerede i 1990'erne blevet sammenlagt til ét råd, da der ikke kunne stilles et fuldtalligt råd til det mindste sogn, Allindemagle.

I 2010'erne blev de ellers separate kirkekasser lagt sammen til én, hvilket vil sige, at pastoratet har ét budget og regnskab, der arbejdes under.

I 2013 blev graverstillingerne omlagt, således at begge gravere i dag efter nogle justeringer har ansættelsesområde i hele pastoratet med særlig forpligtelse på hver sin kirkegård. Ligeledes er organist og kirkesanger også ansat i pastoratet som helhed.

I alle administrative dele fungerede pastoratet altså allerede som ét sogn. Undtagen ved menighedsrådsvalget hvert fjerde år.

Kirkeligt fællesskab på tværs

Haraldsted og Allindemagle kirker har været i samme pastorat siden reformationen.

Kulturelt forstår sognene sig også som en del af samme helhed. Begge kirker bruges af hele menigheden, og der er ingen "kamp" imellem kirkerne om at blive tilgodeset, men tværtimod en forståelse af, at de to kirker har forskellige muligheder. Begge kirker er på skift i brug til søndagens højmesse, men hvor den ene kirke har en fordel ved mange pladser og med konfirmandstue og præstegårdshave i umiddelbar nærhed, har den anden kirke en fin størrelse til fx mindre gudstjenester for børn eller dåbsgudstjenester.

Så i sognene er holdningen allerede, at de to kirker hører sammen.

Processen

Idéen om sammenlægningen kom frem umiddelbart efter menighedsrådsvalget i 2016. Efter hvert menighedsrådsvalg holder menighedsrådet i Haraldsted-Allindemagle pastorat en visionsdag, hvor nye og gamle medlemmer sammen kan formulere, hvad de sammen finder vigtigt for de kommende fire år. Et af arbejdspunkterne var at arbejde for "administrative rationaler". Dette punkt var bredt formuleret, men havde under sig et klart sigte – at få de to sogne gjort til ét.

Menighedsrådet indledte selve processen i marts 2019, hvor formanden indsendte den officielle ansøgning via tjenestevejen. Stiftet videresendte ansøgningen til Kirkeministeriet med både biskoppens og provstens anbefaling. Kirkeministeriet efterspurgte særskilt udtalelse fra sognepræsten, menighedsrådsreferat med beslutningen, myndighedsadresse, sognekoder og ønske om efterfølgende sognenavn.

Kirkeministeriet behandlede sagen, og i starten af 2020 sendte ministeriet det ønskede nye sognenavn, Haraldsted-Allindemagle sogn, til Stednavneudvalget. Og den 6. marts 2020 modtog vi beskeden, at *"ved kgl. resolution af 18. februar 2020 er det bifaldet, at sognene Haraldsted og Allindemagle i Roskilde Stift sammenlægges til et nyt sogn med navnet Haraldsted-Allindemagle Sogn med virkning fra 29. november 2020"*.

Fra starten af det nye kirkeår 2020, hvor det nye menighedsråd tiltræder, er vi altså ét sogn.

Fordele vundet og sidegevinster

Den primære fordel, der er vundet, er selvfølgelig den tilsigtede, at kandidaterne til menighedsrådsvalget ikke er bundet til bestemte pladser.

Et par sidegevinster er der dog også. Administrativt foregår civilregistreringen under én sognekode, dvs. under samme kirkebog og med én sognepostkasse og én menighedsrådspostkasse. Ansættelse og administration af personale kan foregå enkelt og uden længere beskrivelser af pastoratsforpligtelser. Regnskabet har ligeledes én og samme sognekode.

FAKTABOKS

Pastoratet Haraldsted og Allindemagle sogn

I pastoratet bor der - pr. 1. januar 2020 - henholdsvis 1061 personer i Haraldsted og 274 personer i Allindemagle sogn. Pastoratet har ét menighedsråd med seks valgte medlemmer og præsten. Sognene deler organist, kirkesanger og gravere.

Et menighedsråd fastsætter selv antallet af pladser inden for 6-12 medlemmer til et kommende menighedsrådsvalg, hvorefter det indrapporteres til stiftet. Når to eller flere sogne har ét fælles menighedsråd, skal rådet sikre, at der inden for den valgte menighedsrådsstørrelse vil være mindst én repræsentant fra hvert sogn. Det betyder, at der til én bunden sogneplads gerne skal være tre kandidater for at sikre suppleanter.

HER ER DANMARKS YNGSTE MENIGHEDS-RÅDSMEDLEM

21-årige Stine Mikkelsen fra Nørrevangskirken i Slagelse er ifølge Landsforeningen af Menighedsråd landets yngste menighedsrådsmedlem. Kort efter sin 18-års fødselsdag tog hun fat på sin første periode i rådet.

Tekst og foto: Rasmus Birkerod

Hun havde sunget i kirkekor siden hun var 10 år gammel. Hun havde altid godt kunnet lide at komme i kirken. Stine Mikkelsen savnede bare lidt mere indflydelse på de aktiviteter, der foregik i kirken og omkring koret.

Så tog hun en beslutning. Hun meldte sig som kandidat til menighedsrådet, og mindre end en måned efter sin 18-års fødselsdag satte hun sig til rette ved det første møde i Nørrevangskirkens konfirmandstue i **Slagelse**.

- Jeg husker, at jeg var spændt og nervøs. Det var lidt mærkeligt at sidde der som helt ung. Jeg husker, at der kom hel masse informationer, jeg skulle forholde mig til, fortæller Stine Mikkelsen.

Hun har siden sat pris at komme tættere på ansatte og frivillige omkring kirken end tidligere, fortæller hun.

- På menighedsrådsmøderne får man et mere personligt forhold til hinanden end til gudstjenesterne søndag formiddag. Det kan jeg godt lide, siger Stine Mikkelsen.

Hun har mod på at tage yderligere fire år som menighedsrådsmedlem.

- Jeg synes, det er spændende at se den udvikling, der sker i kirken. Jeg vil gerne være en del af det, der kommer til at ske fremover, understreger Stine Mikkelsen, der dog muligvis kan blive nødt til at sige fra på grund af uddannelse.

- Jeg har søgt ind på pædagoguddannelsen, og hvis jeg kommer ind, så kan uddannelsesstedet blive enten Slagelse, Roskilde eller Vordingborg. Hvis det bliver Roskilde eller Vordingborg, så går det ikke, lyder det fra landets yngste menighedsrådsmedlem.

Q & A

Hvad har du lært?
Jeg har lært, at det er muligt at få en masse viden om nogle ting, jeg ikke vidste noget om før. Jeg var for eksempel på et kursus i Aarhus, hvor jeg fik viden om WEB og kommunikation. Det var rigtig godt. Jeg har selvfølgelig også lært, at nogle gange skal man virkelig have læst op på tingene. For det er ikke alt sammen bare lige at gå til. Alt det med budgetter og planlægning går ikke bare så "smooth", som man tror.

Er der noget, der har overrasket dig?
Jeg havde ikke regnet med, at arbejdet var så svært. Jeg kan i hvert fald sige, at jeg er glad for, at det ikke er mig, der sidder med budgettet.

Med den viden du har nu, vil du så anbefale andre unge at sidde i menighedsrådet?
Det kommer meget an på, hvem man er. Men for dem, der kommer i kirken ofte og går meget op i deres tro, så kunne det godt være noget for dem. For det er spændende at være med til at udvikle kirken på en anderledes måde.

Bør man have flere unge i menighedsrådene?
Det synes jeg. De ældre medlemmer er selvfølgelig gode at have, fordi de kender de ældres perspektiv. Men de unge ville kunne give et menighedsråd noget mere på kommunikation og de sociale medier, fordi det er her, de unge er. Unge medlemmer ville også kunne komme med nye input til, hvilke sociale aktiviteter, kirken kunne tilbyde, som ville appellere til de unge medlemmer af kirken.

LEDELSESEKSPERT MED OPSANG:

“Hvis vi tror på, at det vi laver i kirken er værdifuldt, så skal det også behandles som sådan”

Lav en udførlig virksomhedsplan og fokuser på at få de rigtige kompetencer ind i rådet, lyder det fra Poul Langagergaard, der har rådgivet over 100 menighedsråd i Danmark.

Tekst: Rasmus Bøttcher

Et stykke kirkearbejde er da alt for vigtigt til, at vi storroser os selv som glade amatører.

Kontant melding fra Poul Langagergaard, der i over 30 år har arbejdet med ledelsesrådgivning, HR og organisationsudvikling. Derudover sidder han i provstiudvalget i Vestre provsti i Aarhus samtidig med, at han er kontaktperson og personaleansvarlig i Helligåndskirken i den jyske hovedstad.

Poul Langagergaard mener, at der er meget værdi at hente for menighedsrådene ved at tænke og gøre som veldrevne virksomheder.

- I vores menighedsråd skal vi have de bedste ombord. Det er tankegangen, slår Langagergaard fast.

Han er oprindeligt uddannet teolog fra Aarhus Universitet og åbnede sin egen konsulentvirksomhed musskema.dk i 2006. Måden, han arbejder på her, tager han med over i menighedsrådet i Helligåndskirken, der har et budget på knap 5 millioner kr.

Det betyder, at rådet i dag har en virksomhedsplan på 100 sider, der ligger frit tilgængeligt på sognets hjemmeside. Her fremgår blandt andet en beskrivelse af samtlige kirkens aktiviteter, aktiviteternes målgruppe samt en angivelse af, hvordan aktiviteterne peger mod kirkens højere formål (se faktaboks, red). 100 sider som bliver opdateret hvert år.

Rekruttering

Samtidig ser Poul Langagergaard et menighedsråd som en organisation, der gerne skulle være i bevægelse. Det sætter krav til rådets evne og blik for at rekruttere.

- I et menighedsråd som i enhver anden organisation er det vigtigt at stille sig selv spørgsmålene: Hvor vil vi gerne hen? Og hvilke kompetencer skal vi have ind for kunne komme derhen? Når vi ved det, så ved vi også, hvad det er for nogle kompetencer, vi skal på jagt efter, forklarer han.

Langagergaard mener, at menighedsråd kan gøre langt mere for ikke bare at få folk ind i rådet, men få de rigtige folk ind.

- Vi kan ikke ansætte os til at blive mere professionelle, fortæller konsulent Poul Langagergaard fra menighedsrådet i Helligåndskirken i Aarhus. Så rådet måtte rekruttere flere frivillige. I dag har vi lavet en optegnelse, der viser, at kirkens 160 frivillige arbejder for hvad der svarer til 7 fuldtidsstillinger eller godt 3 millioner kroner i arbejdsløn. (Foto: Privat pressefoto)

- Det er min påstand, at menighedsråd ofte har alt for stort fokus på den frivilliges gode vilje – og mangler fokus på folks kompetencer. Her vi meget specifikke og målrettede i Helligåndskirken. Vi har brug for folk, der kan noget med HR og ledelse. Vi skal bruge nogen, der kan økonomistyre, har forstand på bygninger og nogen, der ved hvordan man organiserer frivillige.

Men der kan man jo mene, at det ikke bare er nogle kompetencer, man sådan lige finder i ethvert menighedsråd?

- Fair nok, men så affinder man sig også med middelmådighed. Jeg tænker sådan her: Hvis vi tror på, at det vi laver i kirken er værdifuldt, så skal det også behandles som sådan, udbryder Langagergaard og fortæller hvordan Helligåndskirken har grebet den opgave an:

- I vores menighedsråd erkendte vi, at vi ikke kunne ansætte os til at dække de behov, vi har, så vi havde brug for frivillige i kirken. Så spurgte vi: Hvad er det for nogle steder, at vi har brug for frivillige. Det kortlagde vi, og så udgav vi en folder med en oversigt over, hvad vi nøjagtig havde brug for af frivillige kræfter, fortæller Poul Langagergaard.

> *Hvis vi tror på, at det vi laver i kirken er værdifuldt, så skal det også behandles som sådan.*

Som man råber i skoven ...

Her kommer vi til en af Langagergaards grundlæggende pointer ved sit arbejde. Flere gange under interviewet gentager han vendingen "som man råber i skoven, får man svar". I dette tilfælde handler det om at være præcis med at formulere, hvad menighedsrådet har brug for, og ikke bare søge vilkårlige frivillige.

- I et sogn, jeg skulle hjælpe, valgte vi at søge efter en, som kunne læse korrektur. Det skrev vi. Så blev de kontaktet af en kvinde, der havde været korrekturlæser på Jyllands-Posten i 25 år og nu var gået på pension. Det er jo fremragende.

Ved at være specifik i beskrivelsen af kompetencebehov har Helligåndskirken på samme måde fået en tidligere kontorchef i Aarhus Kommune til at hjælpe med virksomhedsplanen og en kvinde fra bankverdenen til at hjælpe med økonomistyringen.

- Hvis vi havde kommunikeret, at vi kun havde brug for en til menighedsrådet, så var der ingen af dem her, der havde meldt sig. Men de sagde ja, fordi de kunne genkende sig selv i det, som vi søgte.

Man kunne også indvende, at det er lykkedes for jer at skaffe frivillige med de kompetencer, fordi I simpelthen bor i en større by, hvor der er flere mennesker at tage af.

- Nej. Jeg har været rundt i cirka 130 menighedsråd gennem årenes løb. Jeg har set, at den her form for udvikling kan lade sig gøre i sogne med under 500 medlemmer.

- Jeg kan give et eksempel. I et sogn nær Lemvig sad der fem medlemmer, hvoraf to af dem var svineavlere. Men så viste det sig jo, at det med at lave en målsætning på baggrund af visioner, det gjorde de allerede som svineavlere. De brugte bare nogle andre ord. Da de fik formuleret, hvor de ville hen med deres kirkearbejde, så endte de med at konkludere, at de ville have en ungdomspræst.

- De var klar over, at deres sogn var for lille. Men hvis de gik sammen med de 22 andre sogne i provstiet, så kunne det måske lykkes. Så tog de simpelthen rundt til alle de sogne for at fortælle dem om deres plan – og i dag har de en ungdomspræst, fortæller Poul Langagergaard.

- Det viser, hvad der kan ske, når man sætter sig nogle mål og arbejder professionelt med dem, konkluderer teologen og konsulenten, inden han gentager: - Som man råber i skoven, får man svar.

FAKTABOKS

Helligåndskirkens virksomhedsplan indeholder en optegnelse af samtlige kirkens aktiviteter. Optegnelsen indeholder blandt andet beskrivelse af følgende:

- Hvad der er formålet med aktiviteten
- Hvordan aktiviteten bidrager til at virkeliggøre kirkens vision og mission
- Hvad der bliver gjort for at få nye med
- Hvilke forkyndende elementer der indgår
- Hvordan aktiviteten bidrager til at kalde til samling om kirkens gudstjenester?

Kilde: Helligåndskirkens virksomhedsplan 2020-21.

Få inspiration til, hvordan Bibelen får krop og liv

I anledning af udgivelsen af den nye Bibelen2020 indbyder Kirkefondet, Bibelselskabet, Værkstedet GudstjenesteLIV og Emmaus - galleri og kursuscenter til en 4-dages konference på Emmaus Kursuscenter i Haslev.

Kursets skotske ressourcepersoner er Jo Love og John Bell fra Wild Goose Resource Group i Skotland, der kommer og inspirerer til, hvordan Bibelens ord får krop og liv på mange forskellige måder. John Bell er ordineret præst i Church of Scotland, men rejser det meste af året verden rundt for at undervise og prædike. Han har flere gange været i Danmark for at inspirere præster og andre kirkeligt ansatte. Jo Love er pædagog og diakon, der har arbejdet med kunstneriske udtryksformer for både børn og voksne. Wild Goose Resource Group har fokus på at dygtiggøre lægfolk, musikere og præster i kirken, så de er bedre klædt på til at skabe nye former for kontekstuelle og relevante gudstjenester.

Konferencen består af workshops, gudstjenester, liturgier, foredrag, installation og skumringstanker. Udover de to hovedkræfter fra Skotland medvirker Søren Holst, Johannes Værge, Malene Bjerre, Birgitte Stoklund Larsen, Tine Illum, Søren Andresen, Peter og Betty Arendt og Berit Weigand Berg.

Det koster 2.800-3.000 kr. for at deltage på konferencen. I prisen er inkluderet et eksemplar af Bibelen2020. Store dele af programmet foregår på engelsk.

Se hele programmet for konferencen på:
www.epaper.dk/emmaus/ind-i-bibelens-bøger

FAKTABOKS

Hvornår? - Hvor?
- Hvor tilmelder vi os?

"Ind i Bibelens bøger
– en verden af liv"

4-dages konference den
5. - 8. oktober 2020 på
Emmaus kursuscenter i Haslev

Tilmelding på
galleri-emmaus.dk/tilmelding

Festen, der begynder i kulissen

Igen i år skabte domkirken rammerne for et velafviklet Konfirmandtræf, og igen i år var deltagelsen så stor, som det er muligt for et arrangement, der strækker sig over tre dage. 3.500 konfirmander og deres præster og sognemedhjælpere var med, og alle fandt festen. Vi var også med på vejen til festen, og her – i kulissen – lod vi os møde af nogle af dem, uden hvem festen formentlig ikke var blevet, som den blev.

Nye deltagere kan i denne artikel tage med til Konfirmandtræf – og hvorfor ikke tage med i 2021? Tilmeldingsfristen nærmer sig, hold jer klar til den 19. oktober.

Tekst: Otto Lundgaard
Fotos: Christina Molbech

Lad os gøre det lige så godt i dag, som vi har gjort det de to andre dage!

Med denne opfordring fra koordinator Sofie Støvelbæk forlader de nogle-og-tyve munkekutteklædte guider fra Rollespilsakademiet basen i Konventhuset og finder over i **Roskilde domkirke**, klar til at give den max gas. Selvom de er mange, er der ikke for mange af dem; der er brug for alle – både sammen og hver for sig, skal det vise sig.

Det er torsdag den 6. februar, tredje og sidste dag på **Konfirmandtræf 2020**. Klokken er lidt over halv fire, og om få minutter skal guiderne tage imod 5-600 konfirmander, som fordelt på 24 hold skal begynde deres rundtur fra det helt rigtige sted i domkirken. Der er tjek på det, og det skal der være. Forberedelserne har stået på i over et halvt år, alle 24 fortælleposter er besat, alle medarbejdere omkring arrangementet står klar-parat, alle konfirmandhold er på vej til at finde festen; det er nu, at arrangementet skal stå sin endelige prøve.

Vi gik med og mødte en håndfuld af det arbejdende folk i kulissen for at få belyst, hvad det i grunden er, som konfirmandtræffet giver de mange – og som gør, at der igen til næste år bliver rift om pladserne, såvel blandt tusinder af konfirmandelever som de hundreder, der er i arbejde før, under og efter.

- Den ring fik jeg for mange år siden af min søn, da han skulle rejse med et vikingeskib til Dublin og tilbage igen. Det betød meget for mig, at han gav mig sin vikingering. Den forsvandt for to år siden, pludselig var den væk, jeg anede ikke hvor jeg havde tabt den. Så går der seks måneder, og jeg kommer op til en skovfoged – og midt på hans skrivebord, der lå min ring. Jeg troede næsten ikke på det, fortæller Finn Erik om sorgen over at have mistet.

Guiden

På en fortællepost i domkirkens nordlige fløj møder vi Alexander, Frederikke og de andre konfirmandelever fra Jorløse, Lille Fuglede, Store Fuglede, Rørby og Aarby. Nogle piller interesseret ved de lysegrønne plasticarmbånd, de har fået om håndleddet, mens de lytter til fortælleren. Andre forsøger at holde mobilen i lommen. Et lille stykke derfra står en munkekutteklædt yngre kvinde, der lytter med, alt imens hun har holdet under observation. Hun hedder Liv, hun er deres guide, og hun er på:

- Med 600 konfirmander samlet i domkirken skal vi sørge for, at holdene bliver sammen og følger et nøje planlagt skema, så de kommer gennem de fire rigtige poster og ikke ender på en tiende post et helt andet sted, fortæller hun. - Når de har været igennem alt det, er der én – og det er så mig – der samler op, laver en lille øvelse med dem og herefter får dem bænket til gudstjenesten og fulgt til nadver til sidst.

Nadveren er med to gange, både som centrum for den lille øvelse, der afslutter holdets rundtur i domkirken, og som den store begivenhed i fællesgudstjenesten. I begge sammenhænge indgår nadveren som den fest, der binder det hele sammen, og som Liv har erfaret, kan konfirmanderne mærke, at det er en sammenhæng, som også de indgår i. På den måde opleves nadveren som en forløsning:

- Konfirmanderne har undervejs hørt om alle de her store grundfølelser, og til sidst oplever de, at: "Hey, vi sidder faktisk og ser på et billede, hvor der sidder 13 mennesker rundt om et bord. Og nogle af dem kender vi." For mange står det først klart

under øvelsen på den sidste post, at det faktisk har været på den samme aften *og* ved samme middag, at alle disciplene har siddet og haft de her tanker og følelser inden i sig. Så jeg føler mig … lidt som en stewardesse, der sørger for at vinke og vejlede dem de rigtige steder hen.

FAKTABOKS

På Konfirmandtræf 2020 gik konfirmanderne rundt i hold med deres præst og/eller sognemedhjælper samt frivillige hjemme fra sognet, ledsaget af en guide fra Rollespilsakademiet.

Alle hold besøgte fire fortælleposter, der var anbragt i grupper (af fire) i seks forskellige afsnit i domkirkens stueetage og galleri. Fortælleposterne forenede en grundfølelse med en fortælling om en af Jesu disciple: **sorg** (Judas) – **frygt** (Thomas) – **glæde** (Johannes) – **vrede** (Peter). Endelig besøgte hvert hold en femte post, hvor de inspireret af Leonardo da Vincis nadvermaleri skulle opføre og dramatisere deres eget nadverbord.

Det er vildt, som de rejser sig under sidste linje og synger "Jesus, du min herre!". Der kan vi også mærke dem, fortæller Jonas, der spiller trommer i husorkestret "Five Guys in a Church".

Jeg kommenterer, at guiderne mere opleves som klassiske spejderledere, der følger parolen "Følg mig". En parole, der også mærkes under fællesgudstjenesten, hvor guiderne har taget plads i midtergangen og er med til at sætte gang i de unge kirkegængere. Liv bekræfter smilende, at det akkurat er en af guidernes vigtigste opgaver at gøre Konfirmandtræf til en god oplevelse:
- Det gælder om at vise dem, at vores kirker kan bruges til noget mere og andet end det, som de måske går og forestiller sig. At det er et rum, hvor de også er velkomne, også selvom de er unge og har svært ved at stå stille eller lytte efter i to timer, mens der er én, der taler.

Det er anden gang, Liv er med til Konfirmandtræf:
- Første gang var for efterhånden ret mange år siden, da jeg stadig var studerende. Men jeg fik et opkald i sidste uge – eller rettere en besked: "Er du med igen? Vi har brug for flere."

Jeg spørger til, hvad der fik hende til at melde sig igen, når nu det er længe siden, hun sidst var på som guide. Svaret falder øjeblikkeligt:
- Til hverdag er jeg historiker og skaber forbindelse mellem kristendommens historie og nutiden. Det kan jeg godt lide, for det er lige min måde at have undervisning på!

Musikeren

Liv må råbe de sidste ord til os, fordi orkestret i samme nu giver signal til, at alle skifter – ikke perron, men fortællepost. Domkirkens åbne arkitektur gør det muligt at følge flere af holdene, ligesom kirkerummets opbygning bringer musikken ud til alle og binder arrangementet sammen. Også som her, hvor en tidsplan skal holdes på minuttet.

Der skal faktisk hentes mange folk ind for at få arrangementet til at køre

Orkestret var med til at binde gudstjenesten sammen, også da de overlod musikken til domkirkens nye organist Bine Bryndorf. Her synger de med på "Hil Dig, Frelser og Forsoner", og vi er nået til sidste vers, hvor alle i domkirken sang stående med. Så har vi fundet festen!

rundt; dog er det rent musikalsk tilstrækkeligt med fem fyre i kirken, eller "Five Guys in a Church" som arrangementets husorkester kalder sig til lejligheden. Faktisk er de *seks* medlemmer, fortæller Jonas, som vi møder ved trommesættet.

- Ud over trommerne har jeg en computer stående, for under lysshowet spiller vi til et backing-track. For at musikken kan passe sammen med det programmerede lysshow, *skal* der være en computer med. Inde i mine ører får jeg takten fra en metronom, og så sørger jeg for, at det hele passer sammen – det må læserne gerne vide, betror Jonas os. Selv fremhæver han størrelsen som noget af det – ja, største ved arrangementet:

- Det fedeste er, at det er så stort, og der er så mange forskellige lag i det, svarer han. - Dette at vi er mange grupper mennesker, som hver gør vores ting, og at det sammen går op i en højere enhed. Så det er en fest at se konfirmandernes ansigter, når de kommer, at de bliver glade, overraskede, undrende.

FAKTABOKS

Hver event blev afsluttet med en fællesgudstjeneste ved biskop Peter Fischer-Møller og en præste-prædikant fra stiftet.

Konfirmanderne sang "Du kom til vor runde jord" og "Hil dig, Frelser og Forsoner", akkompagneret af husorkestret "Five Guys in a Church" og den nyansatte domorganist Bine Bryndorf.

Men også konfirmandeleverne har været med til skabe rammerne: - I år har konfirmanderne indsendt forslag om musik til os, som vi så har udvalgt. Under lysshowet har vi dog selv valgt nummeret, der passer godt til temaet og stemningen. Det er valgt med godkendelse fra højere instans, havde jeg nær sagt – fordi det egner sig godt.

Det er syvende gang, "Five Guys in a Church" samler os i domkirken.

- Vi ser altid frem til det. Vi er også en gruppe venner, der har det hyggeligt med at lave det her. Nogle gange tager vi også ud til andre kirker og til ungdomsgudstjenester, så får vi spillet sammen og set hinanden igen.

Fortælleren

- Velkommen i Andreaskapellet, siger Finn Erik, da konfirmandholdet, vi har fulgt, træder ind bag det mørke, ornamenterede gitter og bliver modtaget på den sidste fortællepost. Det dæmpede lys og fortællerens ro er på egen måde med til

FAKTABOKS

Hver fortællepost satte konfirmanderne i gang med en aktivitet: **korstegnelse** med fluorescerende (og allergitestet) væske i panden – ophængning af **lysende knæklys** på et nøgent kors – ophængning af **grønne blade**, hvor man havde skrevet tre ord, der gør én glad, på et nøgent træ – valg af **smileys** i farverne grøn (ligevægt), gul (stødt), rød (vred) og sort (rasende) som reaktion på stresssituationer.

at fremhæve stemningen omkring den følelse, som de samles om her:

- I ved sikkert noget om det, jeg skal fortælle om. Ordet sorg kan i sig selv udløse noget hos mange mennesker. Nogen tænker straks: ulykker, død. Men sorg kan også have noget med det nære, det helt almindeligt dagligdags at gøre. Alle mærkes af sorg i et eller andet omfang, fortæller Finn Erik, mens konfirmandeleverne står langs væggen og lytter til fortællingen om en ring, som deres fortæller havde mistet, men som ved et held blev genfundet efter et par år.

- I den tid, der gik, da kunne jeg mærke, hvor ked af det jeg var, fordi der manglede et eller andet. Når min tommelfinger gled hen over det hak på fingeren, hvor der plejede at sidde en ring; mere skal der ikke til, førend sorgen rammer én.

Fortællingen går over i, at den samme følelse ramte disciplen Judas. Han forrådte Jesus, som blev hårdere straffet, end selv Judas havde ventet. Så Judas blev ked af, hvad han havde gjort, og valgte at gå sin vej, fortæller Finn Erik og spørger: - Hvis nu Judas var blevet, tror I så, han kunne være tilgivet? ... Nogle af jer nikker, andre er mere skeptiske ... Men det ligger i kristendommen, at tilgivelsen hører hjemme i vores liv.

Efter en samtale om tilgivelsen og korsets tegn, der bliver givet hver af os i dåben og i nadveren, får konfirmandeleverne malet et kors i panden med ordene om, at "gudstjenesten bliver endnu sjovere, når I opdager jeres korstegn". Her spares ikke på "nådemidlerne", og en dreng får endnu et kors i panden til erstatning for det, han ved en forglemmelse har visket ud med hånden.

- I må ha' en god gudstjeneste og en god konfirmation, når det kommer dertil, ønsker Finn Erik, mens holdet forlader kapellet og går videre til næste post. - Dejligt, at du talte så højt, svarer en af pigerne gennem musikken.

De mange glæder – skrevet på de grønne blade, der får træerne langs trappen til at vokse af glæde – er glæder, vi tager med til festen. Og som får festen til at fortsætte efter konfirmandtræffet.

- Jeg håber, at jeg ud over et kors i panden også får givet dem et indhold med de ord, jeg vælger, erklærer han i spisepausen mellem torsdagens to afviklinger af Konfirmandtræf. Finn Erik med efternavnet Larsen har været med hver gang lige fra starten i 2000, hvor biskop Jan Lindhardt satte Konfirmandtræf i gang. På trods af rutinen går han ind til opgaven med fornyet kraft – også fordi det ikke er nogen let opgave at fortælle konfirmandeleverne, hvad sorg er.

- Jeg vil godt prøve at gøre begrebet sorg lidt relevant for børn, der er 13-14 år, og bruger derfor at nedtone det til "noget, man mister". Og det bruger jeg så som eksempel, fordi jeg rent faktisk *har* mistet den ring, jeg har her på fingeren.

- Noget andet, som ikke har med ringen at gøre, er at jeg bevidst understreger, hvorfor nogen var så meget efter Jesus. Det gør jeg meget ud af, fordi jeg synes, at der skal en begrundelse til, at Judas og de andre disciple kommer helt derud, hvor de kommer ud. Så ringen er en brobygning mellem det nemme sorgbegreb og det mere alvorlige.

FAKTABOKS

Ideen til Konfirmandtræf opstod under et medieudvalgsmøde, hvor daværende biskop Jan Lindhardt nævnte, at der var 5-6.000 konfirmander i stiftet. Det satte gang i tanker, der blev til handling og endte med at fylde domkirken med konfirmander, der her fik fornemmelsen af at være en del af noget nyt og større.

Første Konfirmandtræf blev afholdt i år 2000 omkring temaet allehelgen og halloween. Deltagertallet lå på 2.500.

Konfirmandtræf 2020 blev afholdt henover seks events i dagene 4.-6. februar med et samlet deltagertal på 3.500.

Guiderne fra Rollespilsakademiet indfanget på et gruppebillede foran domkirken, minuttet før de blev spredt for alle vinde for at tage imod, ledsage og sætte gang i endnu 24 nye konfirmandhold.

Jeg spørger til, hvad det giver ham selv at fortælle og være med.

- Utrolig meget! Det giver mig energi og livslyst. Jeg har haft med børn og unge og voksne at gøre med undervisning i hele mit liv. Jeg genkender jo det og bliver meget, meget glad, fordi jeg gennem det oplever, at jeg stadig kan få kontakt med børn, som er 13 år. For det kan jeg godt tvivle på nogle gange: Kan du godt det? Jeg er ikke helt ung mere, men det kan jeg godt, og det har en enorm betydning for mig selv, som jeg kan leve højt på længe.

Til dem, der måtte være interesseret i Finn Eriks alder: 79 år. I februar, altså.

Ledsagerne hjemme fra sognets menighedsråd

De fleste hold bliver som nævnt ledsaget af deres præst og en medarbejder hjemme fra sognet. Men hvis sognet har flere hold konfirmander, er det godt at vide, hvem man kan regne med. Det er i al fald tilfældet i Gundsømagle sogn, hvor det ene konfirmandhold bliver ledsaget af tre kvinder.

Alle tre sidder i menighedsrådet.

- Vores menighedsrådsformand, der også sidder i byrådet, har tidligere været inviteret med og oplevet det her i domkirken, fortæller Sandra Johannsson og Lene Frank. - Så vi lovede vores præst, at vi nok skulle gå med, for det er mange konfirmander at tage af sted med alene, det kan man jo ikke. Nu håber vi, det bliver en tradition.

Hvad brugte I så af overtalelsesmidler?

- At børnene skulle prøve noget anderledes. At de får lov at komme ud og lave noget sammen, opleve det fællesskab, som er herinde. Det giver udsyn og gør, at de ikke bliver så kirkeforskrækkede.

- Så blev vi enige om, at vi giver leje af en bus, og så tog vi hertil, fortæller menighedsrådsformand Marian-

I min hverdag er jeg middelalderhistoriker, så det er en af grundene til, at jeg er med i den her forbindelse, fortæller Liv, en af guiderne fra Rollespilsakademiet. - Jeg skaber forbindelse mellem kristendommens historie og nutiden. Det er lige min måde at have undervisning på.

ne Kiærulff og bekræfter: - og det er vi også sikre på, vi vil gøre til næste år. Så vil vi bare gå ud og spise først.

Du har tidligere været med, siger du. Hvad er dine forventninger til arrangementet i år?

- Jamen, jeg ved, at det bare *er* en oplevelse, fastslår Marianne. - Jeg ved lidt om, hvad der skal foregå, og at ungerne får det dér, at en kirke kan også være på dén måde, sådan en enkelt dag, hvor det går helt ud over rammerne, ikke? Da jeg, inden vi tog af sted, fortalte, at der også var et orkester, der spillede, så reagerede de med et "Nej, nej, IKKE i kirken", men jo, det er der altså. Og de giver den fuld skrue.
- Det er fantastisk, som posterne taler i børnenes sprog. De taler om deres hverdag, men på en anden måde. Det går lige ind som historien på den gode måde. Fantastisk, at I laver det her i stiftet. Det er rigtig godt, at I bruger nogle penge på det.

Vi er nået til fortælleposten, der handler om glæde. Aktiviteten, der samler konfirmandeleverne og de voksne, går ud på at skrive tre ting ned på et grønt blad – tre ting, der gør os glade. Bladene bliver herefter hængt på et nøgent træ, som vi i fællesskab hjælper til at vokse af glæde. Når holdenes rundtur i kulissen er forbi, bliver de seks træer båret ind og stillet ved trappen, der fører op til domkirkens kor som et tegn på, at vi tager vores glæde med til festen. Eller som arrangementets fortællekoordinator Sidsel Leth Svensson forklarer:

- Hvad er det, vi tager med til gudstjenesten? Det er *også* vores sorg, vrede og frygt; men det, vi ser, det er vores glæde. Når vi tog træerne med til gudstjenesten, så var der noget synligt fra posterne, der kunne indgå som en del af gudstjenesten. Og så håber vi lidt, når konfirmanderne ser bladene og ser dem lyse op, at de så kommer til at tænke på deres glæde sat ind i en sammenhæng.

Jeg spørger til sidst, hvad det er ved arrangementet, der set med de voksnes øjne skaber glæde.

- Det er hele arrangementet, der gør det, svarer Marianne. - Her ser vi store, unge mennesker, der står og lytter. Inden vi går i gang, så fiser de omkring derude på p-pladsen, men der falder ro på dem, når de kommer herind og bliver mødt af freden.
- Det har været fantastisk at se de unge mennesker, deres engagement og deltagelse, bekræfter Lene.
- Jeg vil gerne med igen til næste år. Hvorfor har man ikke gjort det før?

Svaret er, at vi her i stiftet sandelig har gjort det hele 20 gange før, og at arrangementet vender tilbage i 2021, hvor det forhåbentlig vil give nye konfirmander og nye voksne hjælpere i alle aldre endnu en god oplevelse. Eller som Frederikke sagde efter gudstjenesten: - Det var noget af en fest. Men det allerbedste var, at det var anderledes, end det plejer at være.

> *De får lov at komme ud og lavet noget sammen, opleve det fællesskab, som er herinde.*

FAKTABOKS

KONFIRMANDTRÆF 2021 afholdes i dagene 9.-11. februar i domkirken.

Tilmelding til konfirmandtræffet 2021 åbner den 19. oktober. Tilmelding sker efter først til mølle-princippet; der vil blive færre pladser i år, da vi planlægger efter et forsigtighedsprincip grundet corona-situationen. Tilmeldingen er bindende. Vi følger myndighedernes anbefalinger og aflyser, hvis myndighederne anbefaler det. Vi må lige som alle andre være parat til at ændre på tingene meget hurtigt, så vi forbeholder os ret til ændringer. Prisen bliver 2.000 kr. pr. hold uanset størrelse, dog med max. 20 konfirmander pr. hold, oplyser stiftets religionspædagogiske konsulent Stinna Ahrenst.

Hold øje med DAP'en. Det er også via den, I tilmelder jeres konfirmander (og jeres præst og jer selv, kære menighedsrådsmedlemmer – der er altid brug for frivillige, der også kan få en god oplevelse til Konfirmandtræf).

DRIVE-IN I PINSEN

Tekst: Henning Marcher, sognepræst, Herlufsholm sogn
Fotos: René Trost-Tryck, Sjølundskirken

Da kirkerne efter corona-krisen atter blev åbnet med bare et par uger til anden pinsedag, blev tanker til ord og ønsker til handling for at samle folk til fællesgudstjeneste i det fri. Men der skulle handles hurtigt - og i Næstved kom der endda hjul på ...

Scenen for anden pinsedags-gudstjenesten var sat på parkeringspladsen ved Herlufsholm kirkegård. Sognepræst Søren Fahnøe fra Skt. Mortens Kirke og pater Julian Bodnar fra Vor Frue Kirke i økumenisk samvær.

Pinsen byder på mange traditioner. En af dem er i **Næstved** den økumeniske udendørsgudstjeneste anden pinsedag. Her plejer alle kirkesamfund at mødes for at holde en fælles gudstjeneste. I år syntes corona-situationen at have sat en stopper for denne skik, da det kun var tilladt 10 personer at forsamles udendørs.

Trods sundhedsmyndighedernes restriktioner havde vi forberedt pinsegudstjenesten i håb om, at forsamlingsforbuddet ville blive hævet. 14 dage før var der ikke tegn på det, og det så ud som, at gudstjenesten måtte aflyses. Da fremstod ideen om en drive-in gudstjeneste. Her kunne alle holde sig for sig selv i bilen, og på den måde kunne vi mødes en større flok hver for sig.

Vi asfalterer, mens vi ...

En ting er en spændende idé, noget andet er at realisere den. En gruppe på fire præster – Nana Holm Green, Karen Marie Bøggild, Laura Daphne Jensen og undertegnede – mødtes og kastede os med det samme over jagten på tilladelser, liturgi og materiel. Der var mange ting, der skulle tænkes på: en scene, toiletforhold, sangblade, brandudstyr og højttalere. Radio Næstved blev kontaktet og var villige til at transmittere gudstjenesten. Pladsen skulle måles op, et parkeringssystem skulle udtænkes. Gudstjenestens liturgi skulle også tilpasses de nye forhold.

Samtidig gik PR-arbejdet i gang på hjemmesider, kirkespalte og information til de deltagende menigheder –

uden at have 100 % sikkerhed for, at gudstjenesten ville lade sig gøre, da vi endnu ikke havde modtagets politiets godkendelse.

Få dage før vi skulle i gang, blev vi ramt af den tanke, at de 50 biler, vi første gang havde fået tilladelse til, umuligt kunne være tilstrækkeligt. Politiet blev kontaktet og en ny tilladelse til hele 90 biler kom i hus.

Det kørte

Endelig oprandt anden pinsedag. Solen skinnede varmt, og det var et fantastisk sommervejr – måske for fantastisk skulle det vise sig. Scenen blev stillet op i kanten af Herlufsholm kirkegårds parkeringsplads, og markeringer blev udlagt på denne. Alterbuketter fra Herlufsholm kirke blev hentet til at pryde scenen. Dannebrogsflag blev sat allevegne og de frivillige udstyret med gule veste og en masse viden om bilernes placering. Højttalerne blev afprøvet til stor tilfredshed, skønsang lød ud over mark og kær.

Nu var der bare at vente. De første biler blev ført på plads. Der var dog ikke det pres, vi havde ventet. Da klokken blev 11, var der kørt 27 biler til drive-in gudstjeneste.

Det er svært at beregne tid. Heldigvis for de solvarme biler gik alting hurtigere end beregnet. Efter en halv time sluttede tjenesten, og bilerne kunne forsigtigt drage hjem igen.

Alt i alt blev det en fin oplevelse, der ikke bare kunne levere en fin drive-in gudstjeneste, men også igen viste at (næsten) alt kan lykkes i fællesskab.

FAKTABOKS

Næstved Økumeniske Præstegruppe (N.Ø.P.) blev formet efter en fredsgudstjeneste i Herlufsholm Kirke 1997 og holder møde ca. 6 gange årligt for præster og kirkeledere med de forskellige kirker som vært. N.Ø.P. har tillige aftenmøder, hvor der drøftes teologi, samt arrangementer for hele byen (askeonsdag, anden pinsedag m.v.)

N.Ø.P. består af:

Adventistkirken

Birkebjergkirken (Det Danske Missionsforbund)

Frelsens Hær - Næstved

Herlufsholm Kirke (Folkekirken)

Indre Mission

Næstved Bykirke (Karismatisk frimenighed med rødder i baptistkirken)

Sct. Mortens Kirke (Folkekirken)

Sct. Peders Kirke (Folkekirken)

Sjølundkirken (Sammenlagt af Pinsekirken og Apostolsk kirke)

Skt. Jørgens kirke (Folkekirken)

Vor Frue kirke (Katolsk kirke)

Efter drøftelse har vi vedtaget, at alle, der deler vort formål, er velkomne. Den 16. april 2008 blev blandt flere formuleringer denne vedtaget som beskrivelse af, hvem vi er:

"Den økumeniske Præstegruppe er en tværkirkelig gruppe af præster og menighedsledere i kristne kirke og trossamfund i Næstved, som mødes for at inspirere hinanden og samtale om troen på Jesus Kristus som menneskers frelser."

Sing along-gudstjeneste **var en stor succes**

Tekst og fotos: Annette Forsberg de los Reyes, PR-medarbejder, Solrød sogn

"Mine forventninger var meget store. Når de er det, kan det være svært at leve op til, men sing along-gudstjenesten levede i allerhøjeste grad op til mine forventninger, så jeg er meget tilfreds."

Ordene kommer fra sognepræst Carsten Mølgaard, som var med til at gøre en kedelig, regnvåd onsdag aften til en fest for 160 sangglade Beatlesfans i **Solrød Strandkirke.** Akkompagneret af sanger Peter Bernhard og Kasper Daugaard på flygel sang deltagerne sig gennem 11 af de største Beatleshits som "Hey Jude", "Let it be" og "Help". Carsten Mølgaard Hansen bandt de populære sange og prædikenen smukt sammen til en sing along-gudstjeneste, hvor kærlighed og fællesskab blev fremhævet.

Det er første gang, Solrød Strandkirke har lagt rum til en sing along-gudstjeneste, men det bliver næppe den sidste. Efter gudstjenesten besvarede 136 af deltagerne et spørgeskema, hvor de bl.a. blev spurgt om, hvad de syntes om aftenen. Der var lutter rosende ord til præst, musiker, sanger og valget af Beatles' over 50 år gamle sangkatalog. Carsten Mølgaard Hansen var da også høj af begejstring, da han efterfølgende gik rundt og talte med kirkegængerne, som nød et glas vin og sodavand som afslutning på en fremragende aften.

Alle var oppe at stå under "Hey Jude". Det var umuligt ikke at synge med.

- En sing along-gudstjeneste kan noget helt særligt sammenlignet med en søndagsgudstjeneste. Den er båret af, at mange mennesker sammen synger nogle sange, som de kender fra deres hverdag. Jeg har aldrig ment, at vi skal skille gudstjenesten fra hverdagen, så det var fedt at forene forkyndelse og hverdagsliv ved sing along-gudstjenesten, siger han.

Han lover, at den store publikumsmagnet vil blive fulgt op til efteråret. Om det bliver Elton John, Queen, Rasmus Seebach, Kim Larsen, ABBA eller en sjette kunstners musik, der bliver omdrejningspunkt, vides endnu ikke.

GUDS NÆRVÆR GENNEM DANS

Tekst og foto: Andrea Forman, Vig sogn

En gang om måneden, en torsdag aften, cyklede jeg med den største glæde mod Dyssegårdskirken for at deltage i Hellige Cirkeldanse. Disse aftener har betydet så meget for mig. Her oplevede jeg på egen krop, hvad disse danse i kirkerummet kan give mig - ikke mindst fællesskabet omkring dem.

I en stor del af mit liv har jeg været ensom. Jeg var anderledes. Men under dansene var vi sammen på en meget ukompliceret måde. Uden ord – forbundet via hinandens hænder og fælles om de simple fastlagte dansetrin. Gang på gang har det lindret min ensomhed.

Alle var lige, og alle var velkomne i dansecirklen. Her oplevede jeg for alvor, hvordan hverdagens travlhed og bekymringer kunne forsvinde som dug for solen. Jeg oplevede tidløse øjeblikke, hvor jeg kunne lade mig fylde af det givende samvær og den smukke musik, som vi dansede til. I denne atmosfære følte jeg mig lille over for det store univers, de store sammenhænge – over for Gud. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at den andægtighed, der kan opstå, i den grad er takket være kirkerummet – og måske også vores milde og godmodige danseleder.

Det er nu 12 år siden, jeg opdagede dansen og kirkerummet i København. Jeg har boet i Odsherred i snart ni år, er selv blevet danseleder og har siden 2015 haft egne dansegrupper i Sacred Dances i præstegården i **Vig** – om sommeren i præstegårdshaven og de sidste år også i Vig kirke. Det er noget ganske

særligt at danse i det gamle smukke kirkerum. Fortiden og nutiden forbindes – ligeledes krop og sjæl, den enkelte og fællesskabet over for Gud. Det gør noget ved os. Dansene giver os mulighed for også med kroppen at tilbede Gud.

Det er relativt simple danse med simple trin. Nogle gange danser vi til smuk klassisk musik, andre gange til folkemusik fra fx den kristne og jødiske musiktradition eller til anden nyere musik. Dansene er både gamle og nye. I dag udbredes de lidt efter lidt – i Skandinavien især inden for den svenske kirke, hvor der danses mange steder.

For snart to år siden deltog jeg på et meget givende dansekursus på Løgumkloster Refugium. Det var Liturgiske Danse, også kaldet cirkeldanse, kært barn har mange navne. Her dansede vi skabelsesberetningen. Det var helt forunderligt. Danseserien var skabt af den dygtige danser og koreograf Nanni Kloke fra Holland. Der var dansende præster, organister, kirkemedarbejdere fra både Danmark og Sverige og enkelte fra den øvrige cirkeldansverden, som jeg selv er en del af. Flere af disse danse har jeg med stor glæde ført videre i mine dansegrupper i Odsherred.

Det er mit store ønske og håb, at flere får øjnene op for, hvad disse danse i kirkerummet kan bidrage med, og at vi i Danmark får endnu flere dansegrupper – også i kirkerne.

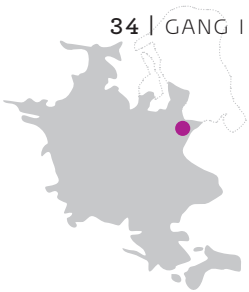

De 17 verdensmål i Hundige kirke

Tekst: Hanne Hummelshøj, sognediakon, Hundige-Kildebrønde sogn
Fotos: Christer Holte

Kunstneren Hans Tyrrestrup i sit atelier med sine verdensmål.

Måske har du set den runde nål med de mange farver? Den handler om FN´s 17 verdensmål, som er vedtaget for at sikre en bedre fremtid for kloden.

Både corona- og klimakrisen har fået os til at indse, i hvor høj grad verden hænger sammen. Og derfor er spørgsmålet om, hvad vi som enkeltmennesker kan bidrage med, og om hvad vi som kirke kan gøre for at forankre de 17 verdensmål lokalt, meget aktuelt.

Det spørgsmål stillede administrationschef i **Hundige-Kildebrønde sogn**, Axel B. Rewitz, også sig selv. Og han fik svaret, da han så kunstneren Hans Tyrrestrups udstilling "The Global Goals – verdensmålene" på et museum i Løgumkloster. Udstillingen viste 17 malerier, der fortolker hvert sit verdensmål, og jeg tænkte: "Den udstilling skal vi have til Hundige" fortæller Axel B. Rewitz og tilføjer, "Sognets menighedsråd var straks med på ideen, så til oktober udstiller vi de 17 billeder i Hundige kirke".

Ansvar

Som kristne har vi et (med)ansvar for verden omkring os. Det kan godt føles uoverskueligt, for hvordan rumme både naboen, som har brug for besøg, men måske larmer, og de mange flygtninge, som banker på Europa og Danmarks døre? Skal jeg samle ind til verdens fattige i Afrika og Asien? Eller skal jeg købe et ekstra "Hus forbi", når jeg møder en sælger?

Vores tilværelse er fyldt med dilemmaer. Nogle af dem har indflydelse på hinanden, for hvis jeg handler lokalt, sparer jeg verden for CO2 til transportsektoren, men hvad sker der så med de arbejdspladser i Asien, som lever af, at vi køber varerne?

Det er nogle af de mange spørgsmål og hensyn, som verdens ledere forsøger at svare på og afveje i forhold til hinanden. Derfor er de 17 verdensmål også overordnede målsætninger for en bedre verden – i 2030 og i tiden frem. Og det er en stor sejr for hele verden, at alle 193 lande i FN har skrevet under på, at de vil arbejde for at målene bliver til virkelighed.

Afskaf fattigdom og sult

Afskaffelse af fattigdom og sult er de to første mål på FN´s liste. Fattigdom og sult hænger sammen. Der er fattige verden rundt. Det kan skyldes arbejdsløshed eller misbrug. Det kan skyldes krig eller mangel på arbejdspladser. Sult skyldes ofte fattigdom, men kan også skyldes krig eller ændrede forhold i naturen.

Det er nemt at blive enige om målene, men der skal mange forskellige midler til, før de kan opfyldes. Nogle metoder er kortsigtede, andre mere langsigtede og langsomt virkende. Nogle problemstillinger skal løses på det individuelle plan, fx at et misbrug stoppes, eller at man lærer at dyrke jorden på nye måder. Andet igen er mere krævende, som fx af få afsluttet krig, eller sikret et sundhedssystem.

Hvad kan vi gøre som kirke og som enkeltmennesker?

"Bed og arbejd"- sådan lød valgsproget i de gamle klostre. Ja, men hvad er det for et arbejde, vi skal gå i gang med? I vores del af verden handler fattigdom og sult ikke kun om penge, men også om nærvær og fællesskab. Det kan vi være opmærksomme på, så alle føler sig inkluderet i kirkens – naboens - og familiens fællesskab. Men det handler også om penge.

Fattigdom handler bl.a. om samhandel, fx om at vi betaler det for varerne, som det koster at fremstille dem.

Derfor står vi over for vigtige valg, når vi køber ind, på samme måde som virksomhederne gør det, når de beslutter deres indkøbsstrategi. Der er ingen lette løsninger, men hvis du og jeg bliver mere bevidste om de små og store valg, vi foretager i dagligdagen, så tør vi måske også håbe på, at verdens ledere har modet til at træffe de svære men nødvendige beslutninger.

17 verdensmål i Hundige Kirke

De 17 malerier bliver ophængt i kirken i udstillingsperioden **18. oktober – 22. november 2020.**

Kommunens ældste skoleelever vil blive inviteret til et undervisningsforløb i kirken og vil på den måde få kendskab til FN's verdensmål, set i lyset af den kristne tro. Vi håber, at udstillingen vil gøre en stor og kompleks problemstilling mere konkret. Vi vil også få besøg af foredragsholdere i perioden, som på forskellig vis har været tæt på arbejdet med de 17 verdensmål. De vil dele ud af deres erfaringer og viden om, hvordan verdensmålene er blevet til, og hvordan de gør en forskel i hverdagen og i verden.

Det er også muligt for andre at besøge kunstudstillingen i kirken. Som enkeltpersoner er det muligt at se udstillingen dagligt 10-16, hvis der ikke er kirkelige handlinger, mens grupper bedes booke tid på forhånd hos kordegnen på kirkens kontor: 43 90 55 77.

Hvis du vil vide mere, så kig på hjemmesiden hundigekirke.dk

Søg også gerne på "kirken og verdensmålene" hvor verdensmålsbogen kan downloades. Der kan du finde teologisk inspiration til arbejdet med de 17 verdensmål.

FAKTABOKS

Verdensmålene udgør 17 konkrete mål og 169 delmål, som forpligter alle FN's 193 medlemslande til helt at afskaffe fattigdom og sult i verden, reducere ulighed, sikre god uddannelse og bedre sundhed til alle, anstændige jobs og mere bæredygtig økonomisk vækst. Planen gælder frem til 2030.

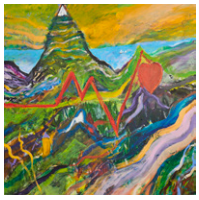

Medvandring – En gåtur med tid til eftertanke

Tekst og foto: Marianne Myssen, sognepræst, Sørbymagle- Kirkerup pasorat

FAKTABOKS

Bog til inspiration

Johannes Nissen: "Medvandring, en indføring i teologisk religionspædagogik."

For nogle år siden gik min familie og jeg et stykke ad den kendte pilgrimsrute Caminoen i Nordspanien. Med to børn på henholdsvis 10 og 12 år havde vi vores betænkeligheder, men betænkelighederne viste sig at være uden grund, for selvom hver dag bød på næsten 20 kilometers vandring i ujævnt terræn, fandt vi og de ind i en rytme, hvor snak, leg og pauser udgjorde en dagscyklus. Dagene gik, og efter 120 km nåede vi katedralen i Santiago de Compostela, og nu – år senere – taler vi om, at det var en af vores bedste sommerferier sammen.

Da jeg senere i helt andre sammenhænge skulle finde på nye kirkelige initiativer, tænkte jeg, at dette med at gå en tur og have en samtale om en bibelsk fortælling eller kristne grundbegreber kunne implementeres i kirkelige sammenhænge i de sogne, hvor jeg er præst – og at det kristne fællesskab i en menighed kunne have glæde af at lære hinandens tanker om tro og tvivl at kende på en gåtur rundt i sognet. Og måske kunne det bringe menigheden tættere på hinanden.

Det var med de tanker i baghovedet, at jeg fik ideen til at søsætte et nyt initiativ i **Sørbymagle-Kirkerup**: Medvandring – En gåtur med tid til eftertanke.

Her tilbyder jeg som præst formidling af kristne grundbegreber som tro, håb og kærlighed sat i perspektiv til menneskers egne livsfortællinger gennem den store fortælling Bibelen.

Her balancerer teologi, kristne grundbegreber og de bibelske fortællinger med menneskers egne livsfortællinger og erfaringer, så det bliver muligt at åbne op for erfaringer af tro, tvivl, håb og kærlighed gennem gensidighed og relationer på en gåtur i sognet.

Der er inspiration at hente i teologen Tor Johan Grevbos definition af den viatoriske sjælesorg som "det at gå et stykke af Guds vej med et helt og konkret menneske for at muliggøre, at der gives tro håb og kærlighed". Med det udgangspunkt er medvandring i en kirkelig kontekst "at være undervejs sammen med det hele og konkrete menneske med henblik på formidlingen af tro, håb og kærlighed gennem relationer på tværs af alder og køn"

Bibelens fortællinger og de kristne grundbegreber kan lære os noget nyt om Gud, om os selv og om andre, og den kristne menighed kan gennem samtale inspirere og udfordre hinanden til at vokse i fællesskab med kærlighed og indsigt. Dette kan på sigt gavne kirkens liv og muligheder i lokalsamfundet og være med til at gøre kirken til en medspiller i menneskers liv.

FAKTABOKS

Vi mødes kl. 18.30 i eller uden for sognehuset til et oplæg, en bibelfortælling og et emne til refleksion på gåturen. Herefter sendes man to og to ud på en gåtur, hvor der er tid til samtale og eftertanke. Efter gåturen mødes vi til lystænding, bøn og salmesang i kirken, hvorfra vi sendes ud og hjem. Det finder sted to gange om året, juni og september.

Jesus Christ Superstar 50 år

Sangeren Allan Mortensen er med igen, som han var det for 50 år siden, når sangene fra "Jesus Christ Superstar" bliver opført ved en række jubilæumskoncerter til efteråret. Han er også med i næste nummer af Stiftsbladet, hvor vi bringer et interview. Med Judas.

Tekst: Jes Nysten
Foto: Niels Steen Andersen

Ved årsskiftet 1971-1972 ramte rockoperaen "Jesus Christ Superstar" Danmark med den første opsætning i Falkonercenteret. En uventet og veritabel sensation!

Det blev en sensation på flere planer. Ikke kun de unge tog den til sig, men den blev hurtig allemandseje. Umiddelbart på grund af den potente musik og den fortalte historie om oprør, om fællesskab, om den gode sag og om lederen, man kan samles om i oprøret, men også om splittelsen og det endelige nederlag.

Men det særlige er jo, at denne fortælling i virkeligheden er påskefortællingen – kristendommens afgørende fortælling om de sidste dage i Jesu liv. Man kan undre sig over, at en så traditionsbåren historie bliver et sensationelt hit i en periode, hvor kristendommen generelt mister terræn. Kirken og kristendommen var dømt ude, livet er her og nu. Kampen om bedre forhold skulle selvfølgelig føres, men i dette liv.

De to unge kunstnere Andrew Lloyd Webber og Tim Rice, der ikke havde nogen kirkelig eller kristen baggrund, skabte dér i 1970 en fortælling, der ville beskrive Jesus som et menneske af kød og blod, der selv var i tvivl om sin opgave her i livet. Derfor får Maria også en fremtrædende rolle, hendes omsorg og kærlighed bliver et stærkt tema. Men den nok vigtigste figur i stykket er Judas, en rolle der gav Allan Mortensen sit gennembrud som sanger.

En afgørende kvalitet ved dette stykke er netop, at Judas får en så fremtrædende plads. For det er et vigtigt, uafklaret og stadig aktuelt emne: hvad skete egentlig den påske, hvorfor forrådte Judas Jesus, hvordan blev en nær ven og discipel forvandlet til den onde selv? Så der er al mulig grund til igen at beskæftige sig med stykket her 50 år efter den første opsætning.

I næste nummer af Stiftsbladet vil der komme en længere artikel om stykket netop med fokus på Judas, forræderen. Ja, der vil være et sjældent interview med Judas selv (i skikkelse af Allan Mortensen).

FAKTABOKS

I Arena Næstved vil der den 31. oktober – i anledning af 50-året – blive opført en stor spektakulær "Jesus Christ Superstar"-koncert. Mere herom i næste nummer af Stiftsbladet.

SKABELSESTIDS-GUDSTJENESTE I DOMKIRKEN

Skabelsestidsgudstjenesten i Roskilde domkirke er blevet en tradition. Søndag den 20. september i år er det ottende gang, den løber af stablen i samarbejde mellem biskoppen, byens præster, domkirkens musikere og forskellige aktører fra civilsamfundet som fx Nationalparken Skjoldungernes Land.

Tekst: Martin Ishøy, sognepræst i Sankt Jørgensbjerg sogn, Roskilde, tovholder på skabelsestidsgudstjenesten
Fotos: Jakob Dall

Skabelsestidsgudstjenesten er ikke blot en gudstjeneste, men er altid knyttet sammen med begivenheder før eller efter gudstjenesten.

Sidste år var det biodiversitet, livets mangfoldighed og den dertil hørende spiritualitet, som var gudstjenestens vinkel. Op til gudstjenesten havde vi et par gode timer på Roskilde Oplevelseshavn, hvor børn og voksne fik indsigt i Roskilde fjords store biodiversitet – som findes takket være års målrettet indsats for opretholdelsen af den.

At biodiversiteten i Danmark og i hele verden er i frit fald, er velkendt. Vi står midt i den sjette masseuddøen, og livsformerne er ikke forsvundet hurtigere siden dinosaurerne forsvandt for 65 millioner år siden. Biodiversitet er både skønhed, skabelse og livsbekræftelse, men også særdeles påtrængende alvor. Så gudstjenesten var fuld af taknemmelighed, bekymring og håb.

2018 var året for FN's klimatopmøde i Katowice i Polen. Da fokuserede skabelsestidsgudstjenesten på skabelsesansvar og klimaforandringer, og meteorologen Jesper Theilgaard deltog med sin store indsigt og skarpe vinkel, mens konfirmander bidrog med bekymrings- og håbsord, som de havde lavet i deres forberedelsestid.

Hvad er meningen?
Meningen med det hele er et behov, som ikke kan ignoreres, for at tage vores bekymringer og håb ind i gudstjenesten og lægge det frem for Gud i bevidstheden om, at uden Gud mister vi troen på en god og bæredygtig fremtid for den klode og den verden, som Gud har skabt.

Skabelsestidsgudstjenesten er en del af skabelsestiden, perioden fra 1. september til 4. oktober; konceptet har spredt sig til flere og flere kirker i Europa og andre verdensdele i dette årtusinde. Mange europæiske kirker og store kirkemøder har erkendt behovet for at vie en periode i kirkeåret til troen på Skaberen; både fordi skabelsestroen gene-

Det daglige brød er to fisk. Turkana, Kenya.

relt er udfordret, men især fordi klima- og miljøkriserne vidner om en ansvarspådragende letsindighed, grænsende til foragt, for den natur, som er kernecentral i troen på Gud som skaber.

At fejre en skabelsestidsgudstjeneste er naturligvis kun ét af de tiltag, som kirker kan gøre i skabelsestiden. Undervisning, sogneaftener, fordybelsesgrupper, pilgrimsvandringer, naturandagter og markeder er blot nogle af de andre ting, som er oplagte i skabelsestiden. Skabelsestidsgudstjenesten i domkirken er støttet af stiftsrådets grønne stiftsudvalg i håb om, at gudstjenesten kan inspirere til lignende gudstjenester andre steder i vores stift og i det hele taget til udbredelse af skabelsestiden.

Det daglige brød

I år er temaet "det daglige brød", som også hører til skabelsestroen. Som Martin Luther lærte os, er det daglige brød, hvad vi lever af både fysisk og åndeligt. Vi beder om det i Fadervor, vi takker for det, og vi er smerteligt bevidste om, at det ikke fordeles retfærdigt på denne jord. Derfor begynder vi med en lille pilgrimsvandring, hvor vi finder jordforbindelsen og husker det daglige brøds ophav.

Lige op til gudstjenesten vil man kunne smage biskoppens hjemmebagte rugbrød, og hvad det lokale Herslev Bryghus får ud af markens korn. I selve gudstjenesten forenes skønhed og spiritualitet med det tankevækkende og udfordrende i form af talt meditation, Roskilde Domkirkes Pigekor og prædiken ved Folkekirkens Nødhjælps generalsekretær Birgitte Qvist-Sørensen. Og nadver.

Naturligvis: Om Gud vil!

FAKTABOKS

Skabelsestiden er en ny periode i kirkeåret – fra 1. september til 4. oktober.

Skabelsestiden blev lanceret i 1989 af det nu afdøde overhoved over den græsk-ortodokse kirke, den økumeniske patriark Dimitrios I.

Skabelsestroen byder kirken at vise respekt og omsorg for kloden, som Gud skaber, og vi har ansvar for

I Roskilde domkirke fejres hvert år en skabelsestidsgudstjeneste med fokus på klima, biodiversitet eller det daglige brød og mad til verden.

Inspiration og viden om skabelsestiden findes hos Grøn Kirke på www.gronkirke.dk og (europæisk) på www.ecen.org , som er hjemmesiden for European Christian Environmental Network, som er et netværk for de 120 medlemskirker i CEC (Conference of European Churches).

PROSKILDE STIFTS DIAKONIUDVALG INVITERER TIL TEMADAG:

Sammen om ...
Diakoni **i Roskilde Stift**

I foråret 2020 blev der foretaget en kortlægning af diakoni i Roskilde Stift gennem spørgeskema til provstier og sogne. Samtidig blev der, med udgangspunkt i KultuNaut og Center for frivilligt arbejde undersøgt, hvor mange organisationer, der har aktiviteter i Roskilde Stift.

På temadagen vil resultatet af denne undersøgelse blive fremlagt, og sammen skal vi finde ud af, hvordan diakoni og samarbejde kan udvikles fremover.

Inviterede er provster, præster, frivillige og samarbejdspartnere fra kommuner og frivillige organisationer i Roskilde Stift. Hvis der bliver restriktioner med antal, forbeholder vi os ret til at sikre, at hele stiftet og alle interessenter bliver repræsenteret.

HVORNÅR?
Torsdag den 12. november 2020 kl. 10.00-15.00

HVOR?
Emmaus Galleri- og Kursuscenter, Haslev

HVOR TILMELDER VI OS?
Programmet vil være tilgængeligt på Roskilde Stifts hjemmeside den 1. august. Tilmelding finder ligeledes sted via hjemmesiden.

FÅ OVERSIGT OVER ALLE KURSER OG KONFERENCER
www.roskildestift.dk/kurser-og-konferencer